

دومین گزارش سومین دوره‌ی هیأت مدیره به مجمع عمومی: آغاز دوجانبه‌گرایی تشکل‌های مستقل کارگری و کارفرمایی

تشکل‌های مستقل را دنبال کرده‌اند می‌دانند صدور چنین گواهی‌نامه‌ای چه معنایی دارد و چگونه راه را برای حفظ موجودیت مستقل کانون عالی کارفرمایی فراهم ساخته است.

عضویت دبیرکل کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران به عنوان نخستین کارفرمای ایرانی در هیأت مدیره‌ی سازمان بین‌المللی کار، حضور هیأت نمایندگی کارفرمایان مستقل در نود و هشتمین کنفرانس بین‌المللی کار، مشارکت فعال در سیاست‌گذاری‌های سازمان بین‌المللی کارفرمایان و اتحادیه بین‌المللی کنفدراسیون‌های کارفرمایی کشورهای حوزه دریای سیاه و بحر خزر، مشارکت در تشکیل «شورای سازمان‌های جامعه مدنی» و تدوین منشور مطالبات این سازمان‌ها از نامزدهای ریاست جمهوری، توسعه زیرساختار اینترنتی برای ارتقاء همبستگی تشکل‌های کارفرمایی عضو، برگزاری دوره‌های آموزشی برای توانمندسازی تشکل‌های کارفرمایی، و ترویج گفتمان‌های جدید در عرصه‌ی روابط کار مانند: «آزادی انجمن»، «تدوین سیاست ملی کسب و کار»، «عرف پارلمانی»، و ارایه‌ی رهیافت‌های نوین برای مشارکت تشکل‌ها در مبارزات انتخاباتی و سیاسی فهرست برخی از فعالیت‌های غیرروزمه‌ی سومین دوره‌ی هیأت مدیره است و - با این امید که تلاش‌های اعضای این دوره‌ی هیأت مدیره مورد نقادی دقیق تمام اعضای صاحب نظر قرار بگیرد - در ادامه و به اجمال بررسی و گزارش می‌شود. . .

برای راه‌اندازی دوباره‌ی همایش ملی کار» بود. جناب آقای حسین احمدی‌زاده رئیس هیأت مدیره‌ی این کانون عالی کارفرمایی در همان یادداشت، که در سیزدهمین شماره‌ی «پیام کارفرمایان» به چاپ رسید، تصریح کرده بود که در صورت عدم همکاری شریک سوم، تشکل‌های کارگری و کارفرمایی به صورت دوجانبه در این عرصه اقدام خواهند کرد و اقدام هم کردند و دستاوردهای نشست‌های دوجانبه‌ی «شورای هماهنگی کارفرمایان کشور» با نمایندگان تشکل‌های کارگری مستقل در ادامه‌ی این گزارش تحلیل و ارایه خواهد شد.

علاوه بر این موضوع، تلاش‌های سومین دوره‌ی هیأت مدیره برای دفاع از بقاء کانون عالی کارفرمایان مستقل بخش دیگری از این گزارش را به خود اختصاص خواهد داد. در این زمینه ذکر این نکته در این پیشگفتار ضروری است که به درخواست کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران، شعبه‌ی ۸۶ دادگاه عمومی حقوقی ایران با صدور گواهی‌نامه‌ای تأیید کرد که «در خصوص پرونده‌های مطروحه از ناحیه وزارت کار و امور اجتماعی و همچنین کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در این شعبه تا کنون اتخاذ تصمیمی پیرامون انحلال کانون‌های موجود و مذکور صورت نپذیرفته است و پرونده‌های مطروحه در جریان رسیدگی قرار دارد». صاحب‌نظرانی که چالش «برخی» از مسؤلان وزارت کار و امور اجتماعی دولت نهم با

هرچند دفاع از بقاء کانون عالی کارفرمایان مستقل ایران همچنان مهم‌ترین و اصلی‌ترین دغدغه‌ی سومین دوره‌ی هیأت مدیره‌ی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران بوده است و گزارشی که تقدیم می‌شود به اجمال به این بخش از تلاش‌های صورت گرفته نیز خواهد پرداخت، اما اگر قرار باشد در پیش‌گفتار این گزارش به مهم‌ترین خصوصیت دومین سال مسؤلیت سومین دوره‌ی هیأت مدیره اشاره شود، جا دارد که از ابتکار برگزاری نشست‌های دوجانبه‌ی نمایندگان تشکل‌های مستقل کارگری و کارفرمایی سخن به میان آید، چرا که این نشست‌ها در شرایطی برگزار شد که شریک سوم، به جای برگزاری همایش‌های ملی کار، به جای تدوین و اجرای برنامه‌ی کشوری «کارشایسته»، به جای تلاش برای ارتقاء و تعمیق سه‌جانبه‌گرایی، و به جای فراهم‌سازی شرایط گفتگوهای اجتماعی، کوشید با توسل به روش‌های نامتعارف تا می‌تواند تشکل‌های کارگری و کارفرمایی مستقل را به حاشیه براند و بخش قابل توجهی از توان و نیروی تشکل‌ها را در مسیر دفاع از موجودیتشان به هدر دهد.

در واکنش به همین رفتارها بود که رئیس هیأت مدیره‌ی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در یادداشتی با عنوان «گذر از انجمن به کانون عالی»، چشم‌انداز کانون عالی کارفرمایی را حول سه محور اصلی ترسیم کرد که یکی از مهم‌ترین آن‌ها «فعال‌سازی دوباره‌ی شورای مشاوره‌ی سه‌جانبه‌ی ملی به عنوان ساختاری

۸	«آزادی انجمن» موضوع دانشگاه	۲	دوجانبه‌گرایی تشکل‌های مستقل
۱۰	رویکردهای نو به مسائل کارفرمایی	۳	شورای هماهنگی کارفرمایان کشور
۱۱	خدمات آموزشی به اعضا	۵	کارفرمایان مستقل در کنفرانس ۹۸
۱۲	چشم انداز آینده	۶	دستاوردهای عضویت در آی. او. ای

۱. دوجانبه‌گرایی شکل‌های مستقل

بند ۵ صورتجلسه بیست و نهمین نشست هیأت مدیره کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران که روز دوشنبه ۱۱ آذر ماه ۱۳۸۷ برگزار شده بود خبر می‌دهد که:

«هیأت مدیره شروع گفتگوهای دوجانبه را با تشکل‌های کارگری برای بررسی حداقل دستمزد کارگران در سال ۱۳۸۸ و سایر مسائل مرتبط و مشترک فی‌مابین تصویب کرد» و همین مصوبه بود که راه نوبتی را فرآوری تشکل‌های مستقل کارگری و کارفرمایی بازگشود که مغضوب «برخی» از مسؤلان وزارت کار و امور اجتماعی در دولت نهم قرار گرفته بودند.

هرچند این وظیفه بر عهده مورخان سه‌جانبه‌گرایی در ایران است که توضیح دهند چرا تمام تلاش‌های دولت‌های قبلی برای آماده‌سازی زیرساخت‌های مورد نیاز سه‌جانبه‌گرایی و گفتگوهای اجتماعی با شروع به کار «برخی» از مسؤلان وزارت کار و امور اجتماعی دولت نهم متوقف شد، و تشکل‌های کارگری و کارفرمایی که حدود یک دهه در این زمینه تجربه‌اندوختی کرده بودند کنار گذاشته شدند، اما از آنجا که بخش عمده‌ای از این گزارش بدون آگاهی از بعضی حوادث سال‌های اخیر مفهوم نخواهد شد، لازم است - به قول سینمایی‌ها - یک فلاش‌بک به گذشته بزنیم و سابقه‌ی موضوع را «با دور تند» مرور کنیم.

• انحلال کانون عالی کارفرمایان با یک اشاره!

درست فردای شامگاه روز چهارشنبه ۱۱ آبان ماه ۱۳۸۵ که مجمع پر تنش کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران مأموریت هیأت مدیره وقت را برای شش ماه دیگر تمدید کرد تا با رفع برخی از عوامل بروز تشنج مجمع عمومی دیگری برگزار کند، نبی‌الله بابایی‌نژاد مدیرکل سازمان‌های کارگری و کارفرمایی وزارت کار و امور اجتماعی در نامه‌ی که اکنون به یکی از اسناد تاریخ استبداد در ایران بدل شده است - نخستین کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران را با یک گردش قلم منحل اعلام کرد! چرا؟ تأمل در حوادثی که سبب صدور این دستور و پیامدهای ملی و بین‌المللی آن شد نشان می‌دهد که مبارزه‌ی استبدادطلبان با آزادی‌طلبان که از پیش از مشروطه آغاز شده است، به رغم خاتمه‌یافتن نظام شاهنشاهی و استقرار نظام جمهوری اسلامی همچنان جریان دارد و تک تک کارفرمایان نیز ناگزیرند در کنار احاد ملت تکلیف خودشان را با این دو جریان تاریخی روشن کنند.

کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران که با افتخار بیرق «آزادی انجمن» را بردوش می‌کشد

دارد طبق قرار اولیه‌ی خود اساسنامه‌اش را هر طور که مایل بود اصلاح کند، و در صورت پایبندی به همین قواعد حتی برای حل اختلافات احتمالی هم نیازی به مراجعه به دادگاه نخواهد بود. در نتیجه، تصمیم مجمع عمومی شامگاه چهارشنبه ۱۰ آبان ۸۵ مبنی بر تمدید شش‌ماهه‌ی مدت مأموریت هیأت مدیره کاملاً قانونی بوده است و اصلاً ارتباطی به مدیرکل سازمان‌های کارگری و کارفرمایی وزارت

کار و امور اجتماعی نداشت که در آن مداخله کند. اما مشکل اینجاست که «برخی» از مسؤلان وزارت کار و امور اجتماعی دولت نهم اینطور فکر نمی‌کردند و یکی از پیامدهای آن شیوه‌ی رفتار، گام گذاشتن در مسیر دوجانبه‌گرایی بدون حضور شریک سوم بوده است. مدیرکل سازمان‌های کارگری و کارفرمایی وزارت کار و امور اجتماعی در نامه‌ی خود با استناد به اساسنامه‌ی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران اعلام کرد «در صورت عام انتخاب هیأت مدیره جدید تا تاریخ ۱۳ آبان ۸۵ آن کانون عالی از حیز اعتبار ساقط و منحل می‌گردد».

• مبارزه حقوقی یا مبارزه سیاسی؟

انجمن‌ها، همانند شهروندان، حق دارند تصمیم‌ها و سیاست‌های دولت‌ها و دولت‌مردان را به شیوه‌ی حقوقی یا سیاسی به چالش بکشند. روش سیاسی به چالش کشیدن روش شناخته شده‌ای است: اعتراض به تصمیم‌ها و سیاست‌های اتخاذ شده به اشکال مختلف و اعمال انواع فشارها به مسؤلان تا در سیاست‌ها و تصمیم‌های خود تجدید نظر کنند. اما هیأت مدیره‌ی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در آبان ماه سال ۱۳۸۵ به روش حقوقی متوسل شد و برای نقض حکم انحلال مدیرکل به قوه‌ی قضائی مراجعه کرد.

اینکه سومین دوره‌ی هیأت مدیره‌ی کانون عالی کارفرمایی در دوره‌ی مسؤلیت خود با این پرونده چه کرد و در سطح ملی و بین‌المللی و در جهت تحکیم آزادی انجمن به چه دستاوردهایی رسید موضوع بخش دیگری از این گزارش است، در نتیجه، ادامه‌ی این بخش از گزارش به جمع‌بندی ماجرای دوجانبه‌گرایی و دستاوردهای آن می‌پردازد.

• نخستین نشست دوجانبه

کم‌تر از یک ماه پس از مصوبه‌ی هیأت مدیره مبنی بر تشکیل نشست‌های دوجانبه، نخستین نشست دوجانبه بین نمایندگان تشکل‌های کارفرمایی عضو «شورای هماهنگی کارفرمایان کشور» و نمایندگان تشکل‌های کارگری روز یکشنبه ۱۵ دی ماه ۱۳۸۵ در دبیرخانه‌ی انجمن شرکت‌های ساختمانی برگزار شد. در این نشست ۶ نفر از سوی تشکل‌های کارگری و ۹ نفر از سوی تشکل‌های کارفرمایی عضو شورای هماهنگی کارفرمایان کشور حضور یافتند و اهمیت برگزاری نشست‌های دوجانبه را در دورانی که «برخی» از مسؤلان استقلال تشکل‌ها را برنمی‌تابند، مورد تأکید قرار دادند و فهرستی از مشکلات مشترک را تدوین کردند تا در نشست‌های بعدی مورد بررسی قرار بگیرد.

دومین نشست دوجانبه روز دوشنبه ۲۱ بهمن ماه ۱۳۸۷ در همان محل برگزار شد و علیرضا محبوب دبیرکل خانه‌ی کارگر و نماینده مردم تهران در مجلس شورای اسلامی نیز به این جمع پیوست.

جالب اینکه این نشست‌ها همزمان با اوج‌گیری بحران اقتصادی در بازارهای جهانی و تصویب بودجه‌ی سال ۱۳۸۸ کشور در مجلس شورای اسلامی برگزار می‌شد و جناب آقای محبوب اطلاعات دست اولی از آثار مخرب تصویب بودجه‌ی ارایه شده از سوی دولت در اختیار شرکت‌کنندگان در این نشست‌ها قرار داد و انتظار می‌رفت نشست دوجانبه با صدور اطلاعیه‌ای نسبت با آثار زیانبار تصویب بودجه هشدار دهد. همچنین انتظار می‌رفت که این نشست‌ها با صدور اطلاعیه‌ای حداقل دستمزد کارگران برای سال ۱۳۸۸ را اعلام کند.

در سومین نشست دوجانبه که روز چهارشنبه ۱۴ اسفند در خانه‌ی کارگر برگزار شد پیشنهاد تشکیل «کمیته تدوین پیش‌نویس قطعنامه» در روز شنبه ۱۷ اسفند به تصویب رسید و اعضای این کمیته نخستین نشست خود را روز شنبه در «خانه حمل و نقل» و به ریاست جناب آقای حسین احمدی‌زاده رئیس هیأت مدیره‌ی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران برگزار کرد.

در جریان گفتگو پیرامون همین مسائل بود که مشخص شد هر جمعی برای تصمیم‌گیری به قواعدی نیاز دارد تا بر اساس آن‌ها عمل کند. در نتیجه در نشست‌های بعدی طرحی برای ایجاد یک ساختار اولیه ارایه شد که در دست بررسی است.

هیچ یک از اعضای گروه کارگر و کارفرما از ابتداء انتظار نداشت که نشست‌های دوجانبه معجزه کند. به همین خاطر مهندس محمد عطاردیان در یادداشتی که در «پیام کارفرمایان» شماره‌ی شانزده منتشر شد تأکید کرد: «حتی اگر در این دور از مذاکرات فقط به همین نتیجه برسیم که مذاکرات را ادامه دهیم، دستاورد کمی نیست» و هیچ دلیلی برای عدم تداوم وجود ندارد. . .

۲. شورای هماهنگی کارفرمایان کشور

در نخستین مرحله از روند تدوین برنامه‌ی استراتژیک قانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی در آبان ماه ۱۳۸۲ «بیانیه‌ی مأموریت» این قانون عالی کارفرمایی به تصویب رسید. مرور عملکرد سومین دوره‌ی هیأت مدیره نشان می‌دهد که بدون استثناء تمام فعالیت‌های هیأت مدیره، از جمله تشکیل «شورای هماهنگی کارفرمایان کشور»، که این بخش از گزارش به آن می‌پردازد، در جهت تحقق همان هدف‌هایی است که در بیانیه‌ی مأموریت اعلام شده است:

«انسجام بخشیدن به وحدت کارفرمایان در تشکلهای کارفرمایی و برقراری ارتباط بین تشکلهای مختلف و هم‌جهت کردن آنان با حفظ استقلال هر یک و هم‌افزایی بین آنها، تعامل با سایر شرکای اجتماعی، مشارکت فعال در ارگانها و سازمان‌های داخلی و بین‌المللی مشارکت در تصمیم‌سازی، برنامه‌ریزی و تدوین قوانین و مقررات، دفاع از حقوق کارفرمایان، اثربخشی در توسعه‌ی آینده‌ی کشور و ایجاد فرهنگ کارگروهی».

مرور صورتجلسات سومین دوره‌ی هیأت مدیره‌ی حاکی از آن است که در جریان تصمیم‌گیری در مورد تمام مسائلی که به کل کارفرمایان کشور مربوط می‌شود، «شورای هماهنگی کارفرمایان کشور» حضور داشته است. یک نمونه‌ی شاخص از این حضور، نشست‌های دوجانبه با نمایندگان تشکلهای کارگری مستقل است که در بخش اول این گزارش مورد بررسی قرار گرفت.

در یکی از آخرین نشست‌های «شورای هماهنگی کارفرمایان کشور» که در اواخر مرداد ماه ۱۳۸۸ برگزار شد مصوبه‌ای به تصویب رسید که بر اساس آن از فردی که با عنوان «دبیر» این شورا ایفاء نقش می‌کند دست از این کار بردارد.

راه‌اندازی بخش مستقلی برای «شورای هماهنگی کارفرمایان کشور» در «شبکه‌ی اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران» (شاکا) و توجه بیشتر به انتشار اخبار تشکلهای کارفرمایی عضو این شورا، معرفی این تشکلهای در بخش ویژه‌ای در «راهنمای تشکلهای فصلنامه‌ی «پیام کارفرمایان» و نیز پیشنهاد ایجاد شبکه‌های اطلاع‌رسانی برای هر یک از اعضای این شورا، بخشی از تلاش‌های هیأت مدیره برای ارتقاء همبستگی هرچه بیشتر بین تشکلهای کارفرمایی است که گرچه در وزارت کار و امور اجتماعی به ثبت نرسیده‌اند، اما تشکلهای کارفرمایی

هستند: خانه کشاورز، شبکه سراسری خانه‌های صنعت و معدن، مجمع امور صنفی تولیدی و خدماتی فنی تهران، مجمع امور صنفی صنوف توزیعی و خدماتی تهران، و اتحادیه‌ی سراسری تعاونی‌های تولیدی کشور، به علاوه

آقای حسین احمدی‌زاده رئیس هیأت مدیره‌ی قانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران: مبنای اصلی فعالیت‌های دفاعی تشکلهای کارفرمایی سندی است که معمولاً با عنوان «سیاست ملی کسب‌وکار» شناخته می‌شود و با مشارکت تمام تشکلهایی که به هر نحو با کسب‌وکار ملی سروکار دارند، تدوین می‌شود.

قانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران.

● **برنامه‌ی آینده‌ی «شورای هماهنگی»** اینکه نمایندگان تشکلهای کارفرمایی عضو «شورای هماهنگی کارفرمایان کشور» به طور مرتب نشست‌های مشترکی برگزار کنند و به تبادل اطلاعات و اخبار بپردازند و در مورد مسائل مهم مرتبط به امور کارفرمایی با یکدیگر مشورت کنند دستاورد مهمی است، اما نکته‌ای که رئیس هیأت مدیره‌ی سومین دوره‌ی هیأت مدیره‌ی قانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در انتهای بیانیه‌ی خود به هیأت مدیره پیشنهاد کرده است، کیفیت همکاری و تعامل این تشکلهای را وارد مرحله‌ی نوینی خواهد کرد.

جناب آقای حسین احمدی‌زاده در بیانیه‌ی خود با عنوان «در تدوین سیاست ملی کسب و کار مشارکت کنیم»، که در اردیبهشت ماه ۱۳۸۸ صادر و در هجدهمین شماره‌ی «پیام کارفرمایان» منتشر شد، پس از اشاره به تجربه‌های سازمان‌های کارفرمایی کشورهای توسعه‌یافته و نیز رهنمودهای سازمان بین‌المللی کار و سازمان بین‌المللی کارفرمایان نتیجه می‌گیرد: «مبنای اصلی فعالیت‌های دفاعی تشکلهای کارفرمایی سندی است که معمولاً با عنوان «سیاست ملی کسب‌وکار» شناخته می‌شود و با مشارکت تمام تشکلهایی که به هر نحو با کسب‌وکار ملی سروکار دارند، تدوین می‌شود».

جناب احمدی‌زاده در بخش پایانی همان بیانیه اعلام می‌کند: «یکی از پیشنهادها اصلی من به هیأت مدیره‌ی قانون عالی کارفرمایی تدارک

تدوین سیاست ملی کسب‌وکار خواهد بود و همین جا از تمام تشکلهای عضو درخواست می‌کنم در این زمینه به صورت جدی همکاری کنند».

اینکه «سیاست ملی کسب‌وکار» چیست و قانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در این زمینه چه اسنادی را ترجمه و منتشر کرده است، موضوع یکی از بخش‌های این گزارش است و در ادامه به آن پرداخته می‌شود. اما در این بخش از گزارش تذکر این نکته کفایت می‌کند

بعداً با حمایت «برخی از مسئولان» وزارت کار و امور اجتماعی دولت نهم، نسبت به تشکیل قانون عالی کارفرمایی موازی با قانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران اقدام کردند و از هیچ تلاش برای غرق کردن قانون کارفرمایان مستقل دریغ نورزیدند. برای بررسی تاریخچه‌ی شورای هماهنگی کارفرمایان کشور علاوه بر مکاتبات و اسناد اداری موجود می‌توان به دو نوشته نیز مراجعه کرد که در «پیام کارفرمایان» شماره‌ی دو

یکی از نشست‌های شورای هماهنگی کارفرمایان کشور پیش از بروز انشعاب

یکی از نشست‌های شورای هماهنگی کارفرمایان کشور پیش از بروز انشعاب (آذر ماه ۱۳۸۴) و شماره‌ی سه (مهر ماه ۱۳۸۵) منتشر شده است. «دو رویکرد به شورای هماهنگی تشکلهای کارفرمایی» یکی از آن نوشته‌هاست که عوامل نظری بروز انشعاب زودهنگام در این شورا را مورد بررسی قرار داده است. آیا واقعا علت بروز آن انشعاب زود هنگام اختلاف نظر در میان تشکلهای کارفرمایی بود؟

در آخرین روزهای دی ماه سال ۱۳۸۴ سندی با عنوان «منشور اتحاد و همکاری کارفرمایان کشور» به امضاء اعضای آن روز شورای هماهنگی کارفرمایان کشور رسید و ادامه‌ی بحث در مورد مواد همین منشور بود که ظاهراً زمینه‌ی انشعاب را فراهم آورد. با نقل بخشی از آن نوشته این بخش از گزارش را به پایان می‌بریم:

در سومین نشست اعضای شورای هماهنگی و هنگامی که دهمین ماده از آیین‌نامه‌ی «منشور» در دست بررسی بود نماینده‌ی یکی از تشکلهای عضو شورای هماهنگی تأکید کرد: «استنباط من این بوده، هست و خواهد بود که هر نماینده برای هر جا باید در این شور انتخاب شود».

این استنباط با موازین قانونی، حقوقی و اساسنامه‌های اعضای و حتی با اکثریت آراء اعضای شورا هماهنگ نبود و گروه اقلیت انشعاب کرد و راه خود را از کارفرمایان مستقل ایرانی جدا ساخت و بعدها علت واقعی آن انشعاب آشکار شد.

که در جریان تدوین «سیاست ملی کسب‌وکار» که از سوی اتاق‌های بازرگانی یا تشکلهای ملی کارفرمایی راهبری و هدایت می‌شود، تشکلهای تمام اصناف، حرفه‌ها، مشاغل، هنرها و تخصص‌ها، از جمله انجمن‌های پزشکان و جراحان و داروسازان، انجمن‌های استادان دانشگاه و معماران، انجمن‌های مهندسان و معماران، انجمن‌های اقتصادی و صنعتی در یک فرایند همکاری مشترک، نقاط ضعف و قوت اقتصاد ملی را مورد بررسی قرار می‌دهند و استراتژی‌هایی برای ارتقاء سلامتی، آموزش، امنیت و اقتصاد و تجارت کشور را تدوین می‌کنند. به این ترتیب، «سیاست ملی کسب‌وکار» تمام مسائل یک کشور، از حفظ محیط زیست تا مصرف انرژی، از برنامه‌ی آموزش پیش‌دبستانی تا بورسیه‌های دانشجویان، از صنایع هوایی و ماهواره‌ای تا اینترنت را در بر می‌گیرد.

به نظر می‌رسد با تصویب پیشنهاد رئیس هیأت مدیره مبنی بر تدوین «سیاست ملی کسب‌وکار»، «شورای هماهنگی کارفرمایان کشور» مناسب‌ترین ارگان موجود برای کلید زدن این فرایند خواهد بود.

● سابقه‌ی شورای هماهنگی

تاریخچه‌ی کوتاه «شورای هماهنگی کارفرمایان کشور» از این جهت جالب توجه است که با انشعابی زودهنگام و غیرلازم مواجه شد و رهبران انشعابیون

۳. شورای سازمان‌های جامعه مدنی

اعتراض به تصمیم‌ها و سیاست‌های دولت‌ها و مخالفت با آن‌ها، حتی اگر در چارچوب موازین قانونی نیز اتخاذ شده باشد، یکی از حقوق مسلم شهروندان است که در اصول متعدد قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران به ویژه در اصل بیست و ششم و بیست و هفتم به آن تصریح شده است.

اصل بیست و ششم بر آزادی احزاب، جمعیت‌ها و انجمن‌ها، و اصل بیست و هفتم بر آزادی تشکیل اجتماعات و راه‌پیمایی‌ها تأکید کرده‌اند. بدیهی است که شهروندان انجمن و گروه تشکیل می‌دهند و دست به تظاهرات و راه‌پیمایی می‌زنند تا اعتراض و مخالفت خودشان را نسبت به سیاست‌های اتخاذ شده از سوی دولتمردان بیان کنند و آنان را وادارند تا در سیاست‌ها و تصمیم‌های خود تجدید نظر کنند.

فقط وجود انجمن‌های قوی و فضای باز برای ابراز علنی اعتراض‌ها و مخالفت‌ها است که سلامتی جامعه‌ی سیاسی را تضمین می‌کند و زمینه‌ی بروز فساد در دولت و مقامات دولتی را می‌خشکاند.

حدود ۴ سال تلاش پرهزینه‌ی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران برای ترویج اصل «آزادی انجمن» و دفاع حقوقی از استقلال کانون عالی کارفرمایی، فقط و فقط در راستای نهادینه‌سازی فضایی انجام شده است که مهم‌ترین پیش‌شرط توسعه‌ی پایدار بنگاه‌های اقتصادی در کشور است.

تلاش برای تشکیل «شورای سازمان‌های جامعه مدنی ایران» در آستانه‌ی دهمین دوره‌ی انتخابات ریاست جمهوری نیز در چارچوب همین استراتژی است که معنا می‌یابد.

• سابقه‌ی موضوع

از آنجا که «رای» و «عقیده» یک امر شخصی و خصوصی تلقی می‌شود، پرسش از اینکه یک فرد به چه کسی رای خواهد داد، تفتیش عقیده محسوب شده و خلاف اخلاق و قانون است. به همین دلیل، در هیچ یک از شخصیت‌های حقوقی، در مورد رای اعضای نظرسنجی و رای‌گیری نمی‌شود و به همین دلیل، هیچ شخصیت حقوقی نیز حق ندارد از اموال و دارایی‌های مشاع خود صرف تبلیغات انتخاباتی کند.

متأسفانه برداشت نادرست از این ملاحظات درست اخلاقی و حقوقی، همراه با انواع محدودیت‌هایی که فراراه «آزادی انجمن» ایجاد شده، به رواج تلقی‌های باطلی دامن زده است که بر اساس آن‌ها، اعضای انجمن‌ها، به صورت گروهی مجاز به شرکت در انتخابات نیستند و از آن مهم‌تر، با یکسان پنداشتن مبارزات انتخاباتی با مبارزات سیاسی،

بالا: طومار «مطالبات سازمان‌های جامعه مدنی» آماده برای امضاء از سوی نمایندگان نامزدهای ریاست جمهوری. وسط: آقایان دکتر شریف‌زادگان (راست) نماینده آقای میرحسین موسوی و دکتر هادی خانیگی (نماینده آقای سید محمد خاتمی). پایین: آقای غلامحسین کرباسچی (راست) نماینده آقای مهدی کروبی و آقای محسن رضانی (چپ) یکی از نامزدهای ریاست جمهوری دهمین درووی انتخابات. سه‌شنبه ۵ خرداد ماه ۱۳۸۸ در نشست سازمان‌های جامعه مدنی در سالن همایش‌های انجمن شرکت‌های ساختمانی، تهران

• هیأت مدیره و انتخابات دهم

در آستانه‌ی برگزاری دهمین دوره‌ی انتخابات ریاست جمهوری نحوه‌ی مشارکت کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در این انتخابات در جلسات متعدد هیأت مدیره مورد بررسی قرار گرفت. بدیهی است که این اصل پذیرفته شده بود که «کانون عالی کارفرمایی» به مثابه یک شخصیت حقوقی نمی‌تواند و نباید از یک نامزد خاص حمایت کند. اما این حق مسلم

اعضاء کانون عالی بود و هست که به صورت گروهی، از اموال شخصی خود نامزدی را که برای ارتقاء کسب‌وکار مناسب تشخیص می‌دهند مورد حمایت قرار دهند. اما کدامیک از چهار نامزد مورد تأیید شورای نگهبان بهترین گزینه‌ی برای کسب‌وکار خواهند بود؟ برای یافتن همین پاسخ بود که به دعوت کانون عالی کارفرمایی «شورای سازمان‌های جامعه مدنی ایران» با شرکت تعداد قابل توجهی از سازمان‌های شناخته شده و فعال در جامعه مدنی ایران تشکیل شد و در تلاشی فشرده، بیانیه‌ی ۳۲ ماده‌ای خود را با عنوان «بیانیه‌ی مطالبات سازمان‌های جامعه مدنی ایران» تدوین کرد و عصر روز سه‌شنبه ۵ خرداد ماه ۱۳۸۸ این بیانیه را به صورت طومار در معرض دید نمایندگان نامزدهای ریاست جمهوری (به استثناء رئیس جمهور وقت که در این نشست حضور نیافت) قرار داد.

متن این بیانیه که جامع‌ترین مطالبات سازمان‌های مدنی ایران را در یک بسته مدون کرده است، در «پیام کارفرمایان» شماره‌ی هیجده و «شبکه اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران» (شاکا) در دسترس است و سه قطعه عکسی که در همین صفحه ارایه شده، تا حدودی اهمیت این حرکت را به نمایش می‌گذارد.

البته، حوادث پس از انتخابات ۲۲ خرداد ۱۳۸۸ جامعه‌ی ایران را وارد مرحله‌ای کرد که مختصات کاملاً جدیدی دارد و تشکلهای کارفرمایی نیز مجبورند در چارچوب همین شرایط جدید تصمیم بگیرند و عمل کنند...

۴. کارفرمایان مستقل در کنفرانس ۹۸

نود و هشتمین کنفرانس بین‌المللی کار

که روزهای ۱۳ تا ۲۹ خرداد ماه ۱۳۸۸

در ژنو برگزار شد مهم‌ترین کنفرانس در

طول ۹۰ سال تاریخ سازمان بین‌المللی

کار (آی.ال.او) بود. به این دلیل که در

اوج بحران جهانی اقتصادی و مالی برگزار

می‌شد و به پیشنهاد «گروه کارفرمایی»

یکی از بزرگترین نشست‌های سران برای

تدوین راهکارهای برون رفت از بحران

جهانی اقتصاد در خلال برگزاری همین

کنفرانس برگزار شد. با این همه، اهمیت

این کنفرانس برای ایران مضاعف بود. به

این دلیل که طبق سنت‌های آی.ال.او قرار

بود ریاست این کنفرانس را نماینده‌ی

دولت جمهوری اسلامی ایران برعهده

بگیرد.

متأسفانه (یا شاید هم خوشبختانه) این

کنفرانس با اوج‌گیری مبارزات انتخاباتی

دهمین دوره‌ی ریاست جمهوری در

ایران همزمان شد که به ویژه اخبار

حوادث تلخ پس از آن تمام دنیا را تحت

تأثیر قرار داد. در غیر این صورت، اخبار

برگزاری این کنفرانس در ایران نیز بر

صدر اخبار قرار می‌گرفت و کارفرمایان

ایرانی به اهمیت نقشی که کانون عالی

کارفرمایان مستقل ابقاء کرد بهتر و بیشتر

پی‌می‌بردند.

اکنون نیز بخش قابل توجهی از ترجمه‌ی

اسناد نود و هشتمین کنفرانس بین‌المللی

کار به فارسی ترجمه شده و در فصلنامه‌ی

شماره‌ی ۱۹ در اختیار علاقمندان قرار

گرفته است و پیش از تاریخ در «شبهه

اطلاعرسانی کارفرمایان ایران» (شاکا) به

صورت اینترنتی منتشر شده بود.

همچنین گزارش جامع و کاملی از

روند برگزاری این کنفرانس با تأکید بر

دستاوردهای حضور هیأت نمایندگی

کانون عالی کارفرمایان مستقل تهیه شده

و به صورت الکترونیکی و کاغذی در

دسترس علاقمندان قرار گرفته است.

مطالعه‌ی این اسناد اطلاعات نسبتاً

جامعی در اختیار می‌گذارد تا بتوان در

مورد اهمیت کنفرانس نود و هشت

داوری منصفانه کرد. با این همه، این

بخش از دومین گزارش سومین هیأت

مدیره‌ی کانون عالی انجمن‌های صنفی

کارفرمایی ایران، به اجمال بر چند نکته

به این شکایت رسیدگی کرد و در پایان گزارش مسبوط خود به شورای حکام سازمان بین‌المللی کار در مورد این شکایت هفت توصیه‌ی شدید‌الحن به دولت نهم ارایه داد (متن کامل این توصیه‌ها در اسناد جداگانه و در شاکا ارایه شده است). در تمام این توصیه‌ها بر حقانیت کانون عالی کارفرمایان مستقل تأکید شده و از دولت خواسته شده که از مداخله در امور این کانون عالی دست بردارد.

کمیته‌ی آزادی انجمن، به عنوان نمونه، در توصیه‌ی ششم خود تصریح کرده است که دولت تا صدور حکم نهایی دادگاه تجدید نظر دیوان عدالت اداری نسبت به اقدامات لازم برای ثبت و تمدید اعتبار مجدد کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران پس از مجمع عمومی ۱۵ اسفند ۱۳۸۵ با سرعت اقدام کند و تضمین نماید که کانون مزبور می‌تواند فعالیت‌های خود را بدون هیچ مانعی انجام دهد.

متأسفانه نه فقط به هیچ یک از توصیه‌های کمیته‌ی آزادی انجمن، که یکی از معتبرترین کمیته‌های جهانی است، کم‌ترین توجهی نشد، بلکه تمام شواهد حاکی از آن بود که برخی از مسؤولان وزارت کار و امور اجتماعی از هر نوع تجدیدنظر در تصمیم‌های خود امتناع خواهند کرد و همچنان به نادیده گرفتن توصیه‌های کمیته‌ی آزادی انجمن ادامه خواهند داد. چرا؟

هرچند نمی‌توان نیت خوانی کرد و از سوی همان «برخی» از مسؤولان به این پرسش جواب داد، اما به نظر می‌رسد رأی شعبه‌ی اول تجدید نظر دیوان عدالت اداری مبنی بر تأیید انحلال کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران به «برخی» از مسؤولان آن اندازه پشت‌گرمی داده بود که گویا می‌توانند به استناد همان رأی تجدید نظر کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران را غرق شده تلقی کنند. اما چنین نشد و تلاش کارفرمایان مستقل به نتیجه رسید. چگونه؟

۲. مدیریت پیش‌دستانه

بخش دیگری از این گزارش با عنوان «آزادی انجمن در محافل دانشگاهی» به نقد حقوقی رأی تجدید نظر دیوان عدالت اداری پرداخته است. در اینجا با صرف‌نظر کردن از جزئیات این پرونده فقط به این نکته اشاره می‌شود که دبیرکل کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در یک اقدام پیش‌دستانه طی نامه‌ی مورخ ۲۳ فروردین ماه ۱۳۸۸ به ریاست شعبه ۸۶ دادگاه حقوقی تهران، با اشاره‌ی به پرونده‌هایی مرتبط با انحلال کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در آن شعبه مطرح بود، از آن دادگاه خواست تا «گواهی لازم در مورد ادامه جریان پرونده و طرح دعوی مذکور و وضعیت این کانون عالی، جهت ارایه به سازمان بین‌المللی کارفرمایان و مراجع داخلی صادر و در اختیار این کانون

عالی قرار داده شود» (متن این مکاتبات در خبرنامه شماره‌ی هیجده و در شاکا منتشر شده است). پاسخ شعبه ۸۶ دادگاه عمومی حقوقی تهران مبنی بر اینکه «در خصوص پرونده‌های مطروحه از ناحیه وزارت کار و امور اجتماعی و همچنین کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در این شعبه تا کنون اتخاذ تصمیمی پیرامون انحلال کانون‌های مذکور و موجود صورت پذیرفته است».

پاسخ شعبه ۸۶ دادگاه عمومی حقوقی تهران مبنی بر اینکه «در خصوص پرونده‌های مطروحه از ناحیه وزارت کار و امور اجتماعی و همچنین کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در این شعبه تا کنون اتخاذ تصمیمی پیرامون انحلال کانون‌های مذکور و موجود صورت پذیرفته است»، تمام نقشه‌های «برخی از مسؤولان» دولت نهم را به هم زد.

تمام نقشه‌های «برخی از مسؤولان» دولت نهم را به هم زد.

با تقدیم دو نامه‌ی فوق به وزیر وقت کار و امور اجتماعی دولت نهم، مذاکرات بین کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران و برخی از مسؤولان آن وزارتخانه وارد مرحله‌ی تازه‌ای شد. به ویژه که قرار بود وزیر دولت نهم بر مهم‌ترین کنفرانس تاریخ ۹۰ ساله‌ی آی.ال.او نیز ریاست کند.

خواسته‌های کانون عالی کارفرمایان مستقل بسیار ساده و شرافتمندانه بود: از آنجا که قوه‌ی قضائیه هنوز در مورد انحلال کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران حکم نهایی خود را صادر نکرده است، و طبق ماده ۳۱ قانون کار جمهوری اسلامی ایران فقط یک کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران می‌تواند فعالیت داشته باشد، طبیعی است که هیأت نماینده‌ی معرفی شده از سوی همین کانون عالی کارفرمایی باید از سوی دولت به نود و هشتمین کنفرانس بین‌المللی کار معرفی شود. اما معرفی نشد. و از آنجا که مهندس عطاردیان به عنوان عضو علی‌البدل هیأت مدیره‌ی سازمان بین‌المللی کار در آن کنفرانس و در نشست اعضاء هیأت مدیره آی.ال.او حضور یافت، گروه کارفرمایی کنفرانس در دفاع از کانون کارفرمایان مستقل با ریاست وزیر دولت نهم بر کنفرانس نود و هشت موافقت نکردند و وزیر کار بنگلادش به جای وزیر کار ایران شغل ریاست را بردوش انداخت.

کاش ماجرای فرصت‌سوزی‌ها به همین جا خاتمه می‌یافت. اما نه. سازمان بین‌المللی کارفرمایان بار دیگر از دولت نهم شکایت کرد و کمیته‌ی اعتبارنامه‌ها بار دیگر دولت نهم را مورد مؤاخذه شدید قرار داد تا داستان همچنان ادامه یابد...

آنتونیو پناولوزا دبیرکل سازمان بین‌المللی کارفرمایان همراه با رئیس و دبیرکل کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در ملاقات با مسئولان سازمان تأمین اجتماعی ایران. تهران

۵. دستاوردهای عضویت در آی.او.ای

اگر گروه قابل توجهی از کارفرمایان ایرانی عزم خود را برای دفاع از آزادی و استقلال کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران جزم نکرده بودند، و هزینه‌های سنگین این دفاع را تحمل نمی‌کردند، عضویت در سازمان بین‌المللی کارفرمایان نمی‌توانست هیچ کمکی به بقاء موجودیت مستقل این تشکل بکند. با این همه، آیا عضویت در سازمان بین‌المللی کارفرمایان برای کارفرمایان مستقل ایرانی دستاوردهای ملموسی در پی داشته است؟ برای یافتن پاسخ این پرسش ترجمه‌ی متن اعتراضیه‌ی گروه کارفرمایان نود و هشتمین کنفرانس بین‌المللی کار به اعضاء آنتونیو پناولوزا دبیرکل سازمان بین‌المللی کارفرمایان به خوان سوماویا مدیرکل سازمان بین‌المللی کار را بخوانید و خواندن آن را به سایر همکاران کارفرما نیز توصیه کنید:

آقای خوان سوماویا

مدیرکل محترم

از طرف گروه کارفرمایان اجلاسیه ۹۸ کنفرانس بین‌المللی کار، مایلم اعتراضیه‌ای علیه هیأت کارفرمایی منتخب دولت جمهوری اسلامی ایران اقامه نمایم.

کمیته اعتبارنامه‌ها در سال گذشته دریافت بود که دولت هیچگونه بهبودی در وضعیت از خود نشان نداده است و بر توصیه نامه‌های خود در اجلاسیه ۹۷ کنفرانس بین‌المللی کار تصریح نموده بود که به ویژه اختیار دولت در نظارت بر انتخابات داخلی نباید بر استقلال و حاکمیت سازمان‌های کارگری و کارفرمایی که از ابتدا وجود داشته اند تأثیر گذارد، و دولت نمی‌تواند صرفاً ساختاری قدیمی این تشکل‌ها را نادیده بگیرد بلکه ملزم است معیارها و ضوابط هدفمند و قابل تأییدی جهت تعیین میزان نمایندگی دو تشکل نمایندگی کارفرمایان کشور در دست داشته باشد. به موجب ماده ۲۶ مکرر، بند ۷ از آئین‌نامه کنفرانس، کمیته اعتبارنامه‌ها پیشنهاد نمود که اجلاسیه ۹۷ کنفرانس بین‌المللی کار از دولت جمهوری اسلامی ایران بخواهد در زمانی که فرم اعتبارنامه‌های هیأت سه جانبه اعزامی خود به اجلاسیه ۹۸ کنفرانس بین‌المللی کار سال ۲۰۰۹ را ارائه می‌دهد، همزمان گزارش مشروحی از چگونگی روند گزینش و معرفی هیأت کارفرمایی ایران (شامل نماینده و مشاورین) نیز ارائه نماید.

این گزارش باید مشخصاً شامل موارد ذیل باشد:

تشکیلات کارفرمایی که طرف مشورت قرار گرفته‌اند اعلام شود، تاریخ و زمان و مکان این مشاوره‌ها ذکر گردد،

ضمیمه می‌باشد، ملاحظه فرمائید. همچنین این نکته نیز حایز اهمیت است که نامه‌ی وزارت کار خطاب به آقای عطاردیان به عنوان رئیس هیأت مدیره کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران سابق می‌باشد، علیرغم این حقیقت که، همچنانکه فوقاً ذکر شد، هنوز هیچ رأی مبنی بر انحلال آن کانون [ICEA] صادر نشده است. بنابراین گروه کارفرمایان بر این اعتقاد است که کنار گذاردن کامل ساختار تشکیلاتی ICEA از جریان مشاوره در معرفی هیأت کارفرمایی اعزامی به اجلاسیه‌های ۹۶، ۹۷ و حالا ۹۸ کنفرانس بین‌المللی کار که سال‌ها نمایندگی کارفرمایان جمهوری اسلامی ایران را در طول اجلاسیه‌ها برعهده داشته است، با این الزام آی.او.ای که سازمان‌های حایز اکثریت نمایندگی لازم است موافق با جریان «گزینش و معرفی» باشند، منطبق نمی‌باشد.

ما همچنین مایلم توجه کمیته اعتبارنامه‌ها را به این حقیقت جلب نمایم که کمیته آزادی انجمن در اجلاسیه ماه می سال ۲۰۰۸ خود به دولت ایران تصریح نمود که جهت ثبت مجدد ICEA، پیرو نشست مجمع عمومی مورخ ۵ مارس ۲۰۰۷ (۱۰ اسفند ۱۳۸۵)، اقدام عاجل به عمل آورده و تضمین نماید که آن کانون عالی می‌تواند بدون مزاحمت به فعالیت خود ادامه دهد، توصیه‌هایی که کاملاً از سوی دولت ایران نادیده گرفته شده است.

بر این اساس، و به نمایندگی از سوی گروه کارفرمایان، اعتراضیه رسمی، علیه انتخاب هیأت کارفرمایی ایران، که طی آن اصول و موازین مقرر در ماده ۳ بند ۵ اساسنامه آی.او.ای، محترم شمرده نشده است، تقدیم می‌نمایم.

به این ترتیب ما گروه کارفرمایان:

الف) عدم اعتبار هیأت کارفرمایی اعزامی به اجلاسیه ۹۸ کنفرانس بین‌المللی کار را همچنانکه در کتاب «فهرست نمایندگی کشورها» آمده است را درخواست می‌نمایم،

ب) درخواست می‌کنیم تا دولت نمایندگان معرفی شده ذیل را، مطابق پیشنهاد آقای عطاردیان مندرج در نامه رسمی مورخ ۲۵ آوریل ۲۰۰۹، ارسالی به وزارت کار و امور اجتماعی منضم به یک نسخه از گواهی دادگاه فوق الذکر در مورد عدم انحلال ICEA به اجلاسیه امسال معرفی نماید:

آقای محمد عطاردیان مشاور عالی و دبیرکل، به عنوان نماینده، آقای ناصر رئیسی فرد، جانشین نماینده،

خانم شهره تصدیقی، مشاور امور بین الملل، به عنوان مشاور فنی، خانم فرزانه اطهری، به عنوان مشاور فنی، آقای جهانگیر ضابطی، به عنوان مشاور فنی، و

آقای مظفر رستم پور، به عنوان مشاور فنی. پ) درخواست می‌کنیم دولت با توقف مزاحمت، از هر گونه مداخله در فعالیت های ICEA خودداری نموده و از رفتار با کانون موازی ICE به عنوان یک نهاد دولتی، با اعطای حمایت‌های مالی و غیرمالی برای ادامه فعالیتش اجتناب نماید.

درخواست می‌کنیم دولت توصیه‌های کمیته اعتبارنامه‌های اجلاسیه ۹۷ کنفرانس بین‌المللی کار را که تاکنون کاملاً از سوی دولت نادیده گرفته شده است را، کاملاً اجرا نماید.

همچنانکه در فوق ذکر شد ما گروه کارفرمایان عمیقاً نگران این حقیقت هستیم که دولت در تشکیل و فعالیت‌های سازمان‌های کارفرمایی مداخله می‌نماید.

گروه کارفرمایان آماده ارائه هرگونه اطلاعات دیگر و شفاف سازی مورد نیاز کمیته اعتبارنامه‌ها می‌باشد.

ارادتمند

آنتونیو پناولوزا

دبیرکل گروه کارفرمایان

کنفرانس بین‌المللی کار

۵ ژوئن ۲۰۰۹ (۱۵ خرداد ۱۳۸۸)

۶. کنفدراسیون‌های بین دو دریا

«اتحادیه‌ی کنفدراسیون سیاه و خزر» سه سال پیش در ترکیه تأسیس شد و در حال حاضر ۲۲ کنفدراسیون از ۱۷ کشور واقع در حوزه‌ی بین دو دریای سیاه و خزر عضو این اتحادیه هستند. کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران تنها کنفدراسیون کارفرمایی از کشور ایران است که یکی از بنیان‌گذاران این اتحادیه بوده و در حال حاضر رئیس هیأت بازرسان این اتحادیه است. کنفدراسیون‌هایی از کشورهای آلبانی، ارمنستان، اتریش، آذربایجان، بوسنی‌هرزگوین، بلغارستان، مقدونیه، گرجستان، آلمان، یونان، عراق، قزاقستان، رومانی، صربستان، ترکیه، و اکراین و البته ایران، در این اتحادیه عضویت دارند. از بعضی از کشورها چند کنفدراسیون عضو این اتحادیه شده‌اند اما در رأی‌گیری‌ها، صرف‌نظر از اینکه از هر کشور چند کنفدراسیون عضو شده باشند، هر کشور فقط یک رأی دارد، در نتیجه تمام کنفدراسیون‌های آن کشور باید با یکدیگر یک رأی بدهند.

یکی از نکات جالب توجه این است که وب‌سایت این اتحادیه فقط به زبان انگلیسی است که نشان می‌دهد چطور این زبان با این سرعت به یک زبان بین‌المللی تبدیل شده است و ترک‌ها چطور با این واقعیت کنار آمده‌اند که با همسایه‌های جور واجور خود به زبان انگلیسی حرف بزنند. این واقعیت خاطره‌ی گفتگوی ماهاتیر محمد با مجری صدا و سیمای جمهوری اسلامی ایران را به یاد می‌آورد که خطاب به ایرانیان توصیه می‌کرد آموزش زبان انگلیسی را از مدرسه شروع کنید و درس‌های ریاضی و علوم را به زبان انگلیسی در مدارس تدریس کنید تا کشورتان عقب نماند. این توصیه‌ها را با فیلتر شدن حدود ۱۰ میلیون سایت و سرعت اینترنت در ایران مقایسه کنید که کندترین سرعت در تمام جهان است.

1. Union of Black Sea and Caspian Confederation of Enterprises

دریابانه‌ی مأموریت اتحادیه‌ی کنفدراسیون بنگاه‌های دریای سیاه و خزر چند هدف برای این اتحادیه‌ی تعریف شده است. ترجمه‌ی یکی از آن‌ها:

- ایجاد همکاری نهادینه شده بین سازمان‌های هم‌تراز، غیردولتی، خصوصی، داوطلبانه و مرکزی از کشورهای عضو با نگاه به کمک به توسعه‌ی اقتصادی و اجتماعی منطقه.

در ادامه فهرست نشست‌هایی که از سوی این اتحادیه برگزار شده یا اعضاء را به شرکت در آن‌ها دعوت کرده ارایه می‌شوند:

- دومین جلسه هیئت مدیره اتحادیه باکو، آذربایجان ۱۰ تا ۱۱ مهر ۱۳۸۶
- نمایندگان: مهندس محمد عطاردیان، زید، تقی قیصری، خانم‌ها: تصدیقی و عبدلهی

- نشست سطح بالای اتحادیه بروکسل
- بروکسل، بلژیک ۱۷ تا ۱۸ مهر ۱۳۸۶
- نمایندگان: مهندس عطاردیان به همراه پسرشان

- چهارمین کنفرانس اقتصادی وین
- وین، اتریش ۱۴ تا ۱۵ آبان ۱۳۸۶
- نمایندگان: خانم شهره تصدیقی، غلامعلی قرائی
- مجمع عمومی و نشست هیأت مدیره اتحادیه

- استانبول، ترکیه ۲۱ اسفند ۱۳۸۶
- نمایندگان: خانم شهره تصدیقی و مهندس محمد عطاردیان
- جشن جایزه طلائی طایر برای ATIB

- باکو، آذربایجان ۱۹ فروردین ۱۳۸۷
- نشست کمیته طرح راهبردی دریای سیاه و بحر خزر
- مانگستا، قزاقستان ۲۸ فروردین ۱۳۸۷

- دومین کنفرانس منطقه‌ای با موضوع "یافتن سرمایه برای توسعه

کسب و کار شما"

- صوفیه، بلغارستان ۲۷ تا ۲۹ اردیبهشت ۱۳۸۷
- کنفرانس بین‌المللی در خصوص سازماندهی در برلین
- برلین، انگلستان ۹ تا ۱۰ خرداد ۱۳۸۷

- اجلاس اقتصادی سرمایه‌گذاری در آلبانی، سرمایه‌گذاری در منطقه
- ترینا، آلبانی ۲۹ تا ۳۰ خرداد ۱۳۸۶
- جستجوی منابع و پتانسیل‌های بالای بازار کار آفریقا

- اوگاندا ۲۷ تا ۲۹ خرداد ۱۳۸۷
- اولین کنفرانس مربوط به صنایع بسته‌بندی
- استانبول، ترکیه ۲۹ تا ۳۰ خرداد ۱۳۸۷

- اجلاسی در خصوص اقتصاد منطقه آسیای مرکزی و دریای سیاه
- بخارست، رومانی ۳ تیر ۱۳۸۷
- کنفرانس دو روزه شورای بازرگانی اروپای شرقی و اتحادیه اروپا

- لوبلینا، اسلونی ۶ تا ۷ تیر ۱۳۸۷
- اجلاس دو روزه توسعه مبادلات تجاری شرکت‌های فعال در منطقه مدیترانه
- مارس، فرانسه ۱۳ تا ۱۴ تیر ۱۳۸۷

- میزگرد محیط زیست دریای خزر
- آستانا، قزاقستان ۴ تا ۸ شهریور ۱۳۸۷
- سومین گردهمایی مربوط به اقتصاد انرژی اوراسیا تحت عنوان نقش انرژی در رفع چالش‌های جهانی

- آستانا، قزاقستان ۱۴ تا ۱۵ شهریور ۱۳۸۷
- ارائه آموزش و فرصت‌های سرمایه‌گذاری در منطقه دریای سیاه و بحر خزر برای کمپانی‌ها و مؤسسات اسپانیایی با تمرکز ویژه بر انرژی و زیرساخت آن

- مادرید، اسپانیا ۲۲ شهریور ۱۳۸۷
- سرمایه‌گذاری مشترک در

زیرساخت‌های اقتصادی جمهوری

- اوکراین ۹ تا ۱۱ مهر ۱۳۸۷
- سمپوزیوم بهینه‌سازی بنگاه‌های اقتصادی کوچک و متوسط
- استانبول، ترکیه ۱۷ مهر ۱۳۸۷

- نشست اقتصادی ترکیه
- سیلی اورفا، ترکیه ۳۰ مهر تا اول آبان ۱۳۸۷
- نمایندگان: تعداد زیادی مستقیماً شرکت کردند.

- نشست هیأت مدیره اتحادیه
- استانبول، ترکیه ۲ آبان ۱۳۸۷
- نماینده: خانم شهره تصدیقی

- اجلاس دو روزه پیمان اقتصادی وین
- وین، اتریش ۲۰ تا ۲۱ آبان ۱۳۸۷
- اجلاس جهانی شدن و آینده‌ی قانون کار

- پاریس، فرانسه ۴ تا ۵ آذر ۱۳۸۷
- هفتمین اجلاس بنگاه‌های اقتصادی اروپایی
- لیسبون، پرتغال ۲۹ تا ۳۰ اردیبهشت ۱۳۸۷

- مجمع اقتصادی کسب‌وکار آتن؛ پل ارتباطی اقتصاد و تجارت منطقه مدیترانه
- آتن، یونان ۱۷ تا ۱۹ تیر ۱۳۸۸
- اجلاس سه روزه توسعه کسب‌وکار

- تفلیس، گرجستان ۱۴ تا ۱۶ خرداد ۱۳۸۸
- اجلاس مشترک کشورهای منطقه شمال قفقاز اعضاء شرق اتحادیه اروپا
- تفلیس، گرجستان ۱۷ تا ۱۸ شهریور ۱۳۸۷

- مجمع عمومی اتحادیه کنفدراسیون‌های بنگاه‌های اقتصادی دریای سیاه و خزر
- استانبول، ترکیه ۱۲ اسفند ماه ۱۳۸۷
- نمایندگان: مهندس محمد عطاردیان دبیرکل و سرکار خانم شهره تصدیقی مشاور امور بین‌المللی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران

گروه دموکراسی وابسته به مرکز و کرسی حقوق بشر، صلح و دموکراسی دانشگاه شهید بهشتی، تهران، دوشنبه ۶ آبان ماه ۱۳۸۷

۷. «آزادی انجمن» موضوع دانشگاه

اهمیت تاریخی این سمینار

در مورد «اصل آزادی انجمن» و پیامدها و نتایج و برکات اجتماعی گسترده‌ی آن، نه فقط بسیاری از مسئولان سازمان‌های دولتی، بلکه بسیاری از قضات و حتی وکلا و محافل حقوقی نیز تصورات و تلقی‌های نادرستی دارند و متأسفانه بسیاری از همین تلقی‌های نادرست در قوانین غیراساسی و در آیین‌نامه‌ها و بخشنامه‌ها نیز تبلور یافته‌اند و مانع از شکل‌گیری انجمن‌های مستقل و قدرتمندی می‌شوند که می‌توانند مانع سوءاستفاده‌ی احتمالی مسئولان سازمان‌های دولتی از قدرت سیاسی شوند. از همین رو، یکی از افتخارات کارفرمایان مستقلی که واقعا دل در گروی توسعه‌ی پایدار ایران دارند تلاش برای ترویج اصل آزادی انجمن در سطح نظر و عمل بوده است.

دکتر کارگزاری: در رأی دیوان عدالت اداری نیز به این نقص اساسی توجهی نشده است. در حالیکه دیوان هم باید بدون ورود به ماهیت دعوا - که صلاحیت ورود به آن را نداشت - اعلام می‌کرد که اعلام انحلال خود به خودی کانون عالی در صلاحیت بازرس مجموعه است و اگر بازرس در انجام وظایفش کوتاهی کرد، اساسنامه باید سازوکار لازم را پیش‌بینی کند.

ترجمه و انتشار «گزیده احکام دآوری و اصول کمیته آزادی انجمن» در کتابی ۲۰۰ صفحه‌ای در دی ماه ۱۳۸۵، و ترجمه و انتشار گزارش‌های کمیته‌ی آزادی در مورد شکایت سازمان بین‌المللی کارفرمایان و سازمان‌های بین‌المللی کارگری در فصلنامه‌های شماره‌ی ۱۲ و ۱۹ «پیام کارفرمایان» بخشی از تلاش‌های کانون عالی کارفرمایان مستقل در این عرصه است. به علاوه، دفاع حقوقی از موجودیت مستقل کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران با صرف هزینه‌های فراوان و در دوران عسرت سبب شده است تا شعله‌ی «آزادی انجمن» همچنان روشن باقی بماند و برگزاری سمینار «آزادی انجمن در حقوق کار ایران» نیز یکی از پیامدهای تلاش‌های کارفرمایان مستقل برای دفاع از اصل آزادی انجمن بوده است.

• دستاوردهای این سمینار

در این سمینار مهندس عطاردیان گزارش مشروحی از روند شکل‌گیری اختلاف بین برخی از مسئولان وزارت کار و امور اجتماعی دولت نهم با کانون

جعفر کوشا رئیس مرکز و کرسی حقوق بشر، صلح و دموکراسی دانشگاه شهید بهشتی طی نامه‌ای به مهندس محمد عطاردیان دبیرکل کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در تاریخ ۱۴ مهر ماه ۱۳۸۷ خاطر نشان ساخت: «گروه دموکراسی مرکز و کرسی حقوق بشر، صلح و دموکراسی مستقر در دانشگاه شهید بهشتی، اولین نشست تخصصی از مجموعه نشست‌های ماهانه در دوره‌ی جدید فعالیت خود را به موضوع «آزادی انجمن در حقوق ایران؛ مورد کاوی اختلاف بین وزارت کار و امور اجتماعی و کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران» اختصاص داده است.

وی در ادامه‌ی نامه‌ی خود خاطر نشان ساخته بود که این نشست با حضور استادان دانشگاه، دانشجویان، اعضای گروه دموکراسی، قضات دیوان عدالت اداری، و نماینده‌ی وزارت کار و امور اجتماعی به بحث و بررسی حقوقی اختلاف مورد اشاره و آراء مربوطه که از مراجع داخلی و بین‌المللی در این خصوص صادر شده است خواهند پرداخت.

جعفر کوشا در نامه‌ی خود از دبیرکل کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران دعوت کرده بود تا «با حضور خود در این نشست و ارائه‌ی نقطه‌نظرات و دیدگاه‌های کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در خصوص اختلاف مذکور به هرچه غنی‌تر شدن این نشست» کمک نماید.

گفتنی است که این نامه پیش از برگزاری مجمع عمومی قبلی کانون عالی کارفرمایی نوشته شده بود. از همین رو، مهندس عطاردیان در گزارش هیأت مدیره به مجمع عمومی ۲۴ مهر ماه ۱۳۸۷ به چنین دعوتی اشاره کرد و بعد از حضور در این مجمع نیز گزارش مشروح نکات مطرح شده در «گروه دموکراسی» را به اعضای هیأت مدیره ارائه داد. علاوه بر مهندس عطاردیان، سرکار خانم مهری جوادزاده و آقایان محمود نجفی‌سهی و محمدزید محمدزیدی نیز از هیأت مدیره در این سمینار شرکت کردند. اما و به رغم دعوت از طرفین ماجرا، هیچ یک از قضات پرونده و نماینده‌ی از سوی وزارت کار و امور اجتماعی در این جلسه حضور نیافت و از سوی کانون موازی نیز فقط آقای مددی که وکالت کانون موازی و دولت را به صورت همزمان برعهده گرفته است در این نشست حضور داشت.

گفتنی است که «پیام کارفرمایان» شماره‌ی پانزده ویژه‌ی دی ماه ۱۳۸۷ نیز مشروح سخنرانی دو نفر از استادان دانشگاه آقایان دکتر سعیدرضا ابدی و دکتر جواد کارگزاری را منتشر کرد و متن کامل آن‌ها در شبکه اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران (شاکا) نیز منتشر شده و در دسترس است.

مراجع تشکیل مورد نظر به عنوان تشکیل معتبر شناخته می‌شود. دکتر ابدی در بخش دوم سخنان خود برخی از مقررات ناظر بر فعالیت‌های انجمن‌ها را با مفاد مقاله‌نامه‌ی شماره‌ی ۸۷ مقایسه کرد و نتیجه گرفت مسائلی مانند اساسنامه‌ی تیپ وزارت کار و حضور نماینده‌ی دولت در مجمع عمومی تشکیل‌ها، یا بررسی عضویت افراد از سوی دولت از جمله مواردی هستند که می‌توانند به عنوان مداخله‌ی دولت در امور تشکیل‌ها تلقی شوند.

دکتر ابدی در بخش‌های دیگر سخنان خود مواد ۱۹ و ۱۱ آیین‌نامه‌ی ناظر بر تشکیل انجمن‌ها را با یکدیگر مقایسه کرد و نتیجه گرفت ابهام‌های موجود در این بندها در پیچیده‌تر شدن این پرونده مؤثر دانست.

• نقد رأی شعبه‌ی تجدیدنظر دیوان عدالت اداری

دکتر جواد کارگزاری دومین سخنران این سمینار آراء شعب بدوی و تجدید نظر دیوان عدالت اداری را مورد نقادی قرار داد. وی در بخشی از سخنان خود ضمن تشریح اصل صلاحیت دادگاه برای طرح دعوا نتیجه گرفت «وزارت کار و امور اجتماعی به هیچ وجه صلاحیت اعلام انحلال را، حتی به این شکل که اعلام کند یک تشکیل بر اساس اساسنامه‌اش منحل است، ندارد. این صلاحیت برای بازرس یک تشکیل وجود دارد که انحلال را به وزارت کار اعلام کند. در حالیکه بازرس کانون عالی کارفرمایی تخلف اساسنامه‌ی را به وزارت کار اعلام نکرده است». دکتر کارگزاری در بخش دیگری از سخنان خود خاطر نشان ساخت که در رأی دیوان عدالت اداری نیز به این نقص اساسی توجهی نشده است. در حالیکه دیوان هم باید بدون ورود به ماهیت دعوا - که صلاحیت ورود به آن را نداشت - اعلام می‌کرد که اعلام انحلال خود به خودی کانون عالی در صلاحیت بازرس مجموعه است و اگر بازرس در انجام وظایفش کوتاهی کرد، اساسنامه باید سازوکار لازم را پیش‌بینی کند.

عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران ارایه داد. وی در تحلیل خود آغاز بروز این اختلاف را به مخالفت کانون عالی کارفرمایی با سیاست‌های برخی از مسئولان وزارت کار مبنی بر تعیین دو حداقل دستمزد برای کارگران دائم و موقت دانست که هم خلاف قانون کار بود و هم مشکلات متعددی در بنگاه‌های تولیدی ایجاد کرد.

دبیرکل کانون عالی کارفرمایی در بخش دیگری از سخنان خود در این سمینار بر این نکته تأکید کرد که مسئولیت بین‌المللی شدن این شکایت بر عهده‌ی برخی از مسئولان وزارت کار و امور اجتماعی بود که ترجمه‌ی بیانیه‌ی مغشوش کارفرمایان انشعابی را در اختیار سازمان بین‌المللی کار و سازمان بین‌المللی کارفرمایان قرار داد تا برخورد غیرقانونی با این کانون عالی را به شکلی توجیه کند.

• بررسی اختلاف از دو منظر

در ادامه‌ی جلسه دکتر سعیدرضا ابدی اختلاف بین وزارت کار و امور اجتماعی با کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی را از دو منظر بین‌المللی و حقوق داخلی مورد بررسی قرار داد.

وی در بخش اول سخنان خود به مقاله‌نامه‌ی شماره‌ی ۸۷ استناد کرد و پیش از بحث خاطر نشان ساخت از آنجا که دولت جمهوری اسلامی هنوز به این مقاله ملحق نشده است، ممکن استناد به مفاد این مقاله نامه را محل اعتراض بدانند. اما وی در ادامه با استناد به بنیانه‌ی اصول و حقوق بینادین در کار نتیجه گرفت به اعتبار این سند نمی‌توانیم به مقاله‌نامه شماره ۸۷ بی‌توجه باشیم.

دکتر ابدی در بخش بعدی سخنان خود با استناد به ماده‌ی چهارم مقاله‌نامه‌ی ۸۷ خاطر نشان ساخت از منظر بین‌المللی جمع‌بندی کمیته‌ی آزادی انجمن و مراجع دیگر این است که عملکرد کارگزاران وزارت کار و امور اجتماعی در اختلاف پیش آمده مورد تأیید نیست و انتقادات جدی و اساسی به آن‌ها انجام داده‌اند و از نظر این

نشریه کانون عالی انجمن های صنفی کارفرمایان ایران

صدای متحد کارفرمایان متعهد به آزادی و سربلندی ایران

۸. «شاکا» در خدمت کارفرمایان ایران

از نخستین روزهای دی ماه سال ۱۳۸۵ که سایت «پیام کارفرمایان» با شعار «صدای متحد کارفرمایان متعهد به آزادی و سربلندی ایران» فعالیت خود را با نشانی «پیام کارفرمایان دات کام» آغاز کرد، یک هدف مشخص را نشانه رفته بود: اینکه روزی تمام بنگاه‌های اقتصادی کشور بتوانند به صورت مستقیم و بی‌واسطه اطلاعات خود را با تمام فارس زبانان جهان به اشتراک بگذارند. آن روز هنوز شبکه‌های اجتماعی که در انقلاب اینترنتی نیز یک انقلاب درست و حسابی محسوب می‌شوند، راه‌اندازی نشده بودند، اما نرم‌افزاری که سایت «پیام کارفرمایان» با آن راه‌اندازی شده بود این قابلیت بالقوه را داشت تا هزاران نفر بتوانند به صورت مستقیم و بی‌واسطه و بسیار ساده و آسان اطلاعات خود را با یکدیگر به اشتراک بگذارند.

هرچند تا زمان نوشتن این یادداشت ۸۴ انجمن صنفی کارفرمایی عضو کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران می‌توانند به صورت مستقیم و بی‌واسطه اطلاعات و نظرات و پیشنهادهای خود را در «شبکه اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران» (شاکا) منتشر کنند، اما به دلایلی که این نوشته به برخی از آن‌ها اشاره خواهد کرد، تشکل‌های کارفرمایی، بنگاه‌های عضو تشکل‌های کارفرمایی و مدیران بخش‌های مختلف بنگاه‌های اقتصادی عضو این انجمن‌های کارفرمایی، چنانکه باید و شاید، به اهمیت بالقوه عظیم «شبکه اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران» توجه نکرده‌اند. چرا؟

• سرعت صفر

کسانی که با اینترنت پرسرعت در کشورهای توسعه‌یافته کار کرده باشند، دلشان برای ما که به خاطر یک قطره اطلاعات باید کاسه‌ی تشنگی را روزها و ساعت‌ها زیر ناودان پشت بام خشک منزل نگه‌داریم، می‌سوزد. یکی از این افراد با حیرت می‌پرسید شما چطور با این اینترنت کار می‌کنید؟ پاسخ ساده بود: انسان موجودی است که با هر بدبختی کنار می‌آید!

گفته می‌شود سرعت اینترنت در ایران از آخر اول است و بین پنج تا ده میلیون سایت نیز فیلتر شده است. یک فلسفه‌ی سیاسی معتقد است با اینکه

www.payamekarfarmayan.com

می‌دانید شکست می‌خورید اما تکلیف دارید تا آخرین قطره‌ی خون خود مقاومت کنید. شکست در مبارزه با ویدئو و ماهواره هرگز به معنای دست کشیدن از مبارزه با اینترنت نخواهد بود. اما جهان به جای شکافتن تن شهرها و زوج و فرد کردن خودروها و تیغ انداختن جنگل‌ها و آلودن محیط زیست از اینترنت استفاده می‌کند که تقریباً رایگان است و طبیعی اقتصاد سوسیالیستی!

• شکست موج اول سایت‌سازی

بسیاری از مدیران خلاق و کارآفرین که معمولاً از هر ایده‌ی جدیدی استقبال می‌کنند از موج اول سایت‌سازی در ایران سرخورده شدند. کارکردن با نرم‌افزارهای نسل اول بسیار سخت بود. هزینه‌های گزافی برای طراحی و ساخت نرم‌افزارها پرداخت می‌شد. اما نتیجه چند صفحه‌ی نسبتاً زیبا در جهان مجازی بود که کم‌تر کسی می‌توانست با آن‌ها کار کند و به همین دلیل به آمان خدا رها می‌شد.

امروز حتی سایت‌های معتبرترین دانشگاه‌های کشور نیز اسباب آبروریزی هستند: منوها را کلیک می‌کنید. صفحاتی باز می‌شود اما داخل آن‌ها هیچ و پوچ است! درست مثل هنگامی که پس از مدت‌ها مشاوره با اعضاء خانواده غذایی را از داخل منو انتخاب می‌کنید اما گارسون به سادگی می‌گوید: نداریم!

• شبکه‌ی به هم پیوسته‌ای از بنگاه‌ها

یکی از ویژگی‌های ممتازی که نرم‌افزار مورد استفاده در «شاکا» در اختیار کاربران می‌گذارد امکان ایجاد بخش و زیربخش به هر تعداد دلخواه است. با این همه، عنوان هیچ بخش و زیربخشی در قسمت همگانی سایت مشاهده نخواهد شد تا هنگامی که دست کم یک مقاله یا یک مطلب در آن بخش منتشر شده باشد. به این صورت، از بی‌حرمتی به بازدیدکننده‌ی سایت جلوگیری می‌شود.

ملاحظه می‌کنید که در شبکه‌ی اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران می‌توان به تعداد تشکل‌های عضو کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران، «بخش» ایجاد کرد و در هر بخش نیز به تعداد دلخواه زیربخش جدید ساخت. فرض کنید انجمن سازندگان قطعات

و مجموعه‌های خودرو به عنوان یکی از اعضاء کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران از پنج انجمن قطعه‌سازی تهران، مشهد، تبریز، اصفهان، و اراک تشکیل شده باشد. در این صورت، به سادگی می‌توان در بخش مربوط به انجمن سازندگان قطعات و مجموعه‌های خودرو پنج زیربخش جدید ایجاد کرد و هر زیربخش را به یکی از شعب این انجمن اختصاص داد. و مسؤلیت انتشار مطلب در هر بخش را نیز به یک فرد مشخص تفویض کرد.

اکنون هر یک از مسئولان زیربخش‌های انجمن‌های شهرستان‌ها نیز می‌توانند در زیربخش اختصاصی خود هر تعداد که می‌خواهند زیربخش جدید ایجاد کنند. فرض کنید که در انجمن قطعه‌سازان اصفهان ۱۵۰ بنگاه قطعه‌سازی عضویت داشته باشند. در این صورت، مسؤل فنی بخش انجمن قطعه‌سازان اصفهان به سادگی می‌تواند به هر یک از بنگاه‌های عضو انجمن قطعه‌سازان اصفهان یک بخش اختصاص دهد و مسؤلیت انتشار مطلب در آن بخش را به فردی که از سوی مدیرعامل بنگاه معرفی می‌شود تفویض کند.

در سطح بعدی، فرض کنید به هریک از بنگاه‌های قطعه‌سازی عضو انجمن قطعه‌سازی اصفهان یک زیربخش اختصاص یافته باشد. با این همه، مسؤل بخش اختصاص یافته به هر بنگاه نیز می‌تواند در بخش خود به تعداد دلخواه زیربخش ایجاد کند و مسؤلیت هر زیربخش را به یک نفر تفویض نماید.

به این ترتیب، تمام تشکل‌های کارفرمایی، و در سطح بعدی، تمام بنگاه‌های عضو هر تشکل کارفرمایی، و در سطح بعدی، تمام قسمت‌ها و واحدهای هر بنگاه عضو هر تشکل کارفرمایی می‌توانند در «شبکه اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران» بخش‌های مستقلی داشته باشند و اطلاعات و نیازمندی‌های خودشان را بی‌واسطه و مستقیم در شاکا منتشر کنند.

• به سادگی ایمیل

کارکردن با نرم‌افزار مورد استفاده در شاکا از کارکردن با ایمیل ساده‌تر است. هر فرد علاقمندی می‌تواند با کلیک کردن کم‌تر از ده دکمه در بخش همگانی شاکا مطلب منتشر کند.

به علاوه مسؤلان فنی شاکا که زیر نظر کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران خدمات خود را به اعضاء ارائه می‌دهند تمام ۲۴ ساعت

۷ روز هفته آمادگی دارند تا به کمک علاقمندان بشتابند و آنان را به صورت تلفنی راهنمایی کنند.

• سایت مستقل

با وجود امکانات نرم‌افزاری برای ایجاد شبکه‌ای از بنگاه‌های عضو تشکل‌های کارفرمایی عضو کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران، در صورتی که تشکل‌های عضو علاقمند باشند، کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران آمادگی خود را برای کمک به آنان برای ایجاد سایت‌های مستقل با استفاده از همین نرم‌افزار اعلام می‌کند.

هدف این است که تعداد هرچه بیشتری از ایرانیان بتوانند با این تکنولوژی آشنا شوند و این مهارت را در اختیار دیگران نیز قرار دهند.

نرم‌افزار مورد استفاده در شاکا خصوصیات متمایز بسیار زیاد دیگری دارد که به اجمال به برخی از آن‌ها اشاره می‌شود:

♦ اطلاعات داخلی این نرم‌افزار با کلیک یک دکمه به ۴۰ زبان زنده‌ی دنیا ترجمه می‌شود و مقالات ترجمه شده به صورت خودکار به یکدیگر لینک می‌شوند.

♦ اسناد این نرم‌افزار به تمام ۴۰ زبان زنده‌ی دنیا، و از جمله به فارسی در دسترس است، در نتیجه آرایه‌دهندگان خدمات این نرم‌افزار نمی‌توانند از انحصاری بودن مستندات این نرم‌افزار سوءاستفاده کنند.

♦ در صورتی که تعداد قابل توجهی از تشکل‌ها و بنگاه‌ها برای مبادله‌ی اطلاعات خود از این نرم‌افزار استفاده کنند، کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران می‌تواند راهنمای این نرم‌افزار را به زبان فارسی ترجمه کرده و در نرم‌افزار بگنجانند (در حال حاضر بخش راهنمای نرم‌افزار به زبان انگلیسی در دسترس است).

♦ هزینه‌های مربوط به نصب و راه‌اندازی و خدمات آموزشی پس از نصب این نرم‌افزار برای تشکل‌های عضو کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران از سوی این کانون عالی پرداخت شده است. اما هر تشکل باید هزینه‌ی ثبت دامین و اجاره‌ی یک صد مگابایت هاست را که در حال حاضر برای یک سال ۵۰ هزار تومان می‌شود به همان شرکتی که دامین خود را به ثبت می‌رساند و هاست خود را اجاره می‌کند پرداخت نماید.

۹. رویکردهای نوبه مسائل کارفرمایی

گری هامل پروفیسور استراتژی و مدیریت بین‌الملل در دانشکده‌ی بیزنس لندن در مقاله‌ای با عنوان «استراتژی به مثابه انقلاب»، که در مجله‌ی «هاروارد بیزنس ریویو» سال ۱۹۹۶ به چاپ رسیده می‌نویسد «استراتژی انقلاب است و چیزهای دیگر تاکتیک». منظور او این است که استراتژی صرفاً برنامه‌ریزی بلند مدت نیست بلکه هدف از استراتژی باید ایجاد انقلاب در ساختارهای یک صنعت باشد. وی برای تدوین استراتژی به مثابه انقلاب ده اصل راهنما ارائه داده است. یکی از آن‌ها به موضوع این بخش از گزارش ارتباط وثیقی دارد: «دورنما، ۵۰ درجه‌ی ضریب هوشی است». یعنی چه؟

وی در توضیح این اصل از جمله می‌نویسد: «آنچه یک فرد از فراز قله می‌بیند با آن چه که از دشت دیده می‌شود، کاملاً متفاوت است. بدون تحول در دورنما، هیچ ابداعی در خلق استراتژی امکان‌پذیر نخواهد بود».

وی در همین بخش از مقاله‌ی خود می‌نویسد: «برای کشف فرصت‌ها برای به راه‌انداختن انقلاب در صنعت، افراد باید به شیوه‌ی نوین و از طریق لژی جدید دنیا را ببینند. افراد را نمی‌توان باهوش‌تر ساخت، اما می‌توان به آنان کمک کرد با چشمان تازه‌ی نگاه کنند».

منظور از «رویکردهای نو به مسائل کارفرمایی» نیز نگرستن به مسائل کارفرمایی از طریق لژی جدید است. این بخش از گزارش هیأت مدیره می‌گوید تا به برخی از این لژهای جدید برای نگرستن به مسائل کارفرمایی اشاره کند.

۱. آزادی انجمن

اصل «آزادی انجمن» صرفاً یک بحث حقوقی و یک حق شهروندی نیست، بلکه نوعی نگاه به روش حل مسائل کارفرمایی هم محسوب می‌شود.

با نگرستن از درون لژی «آزادی انجمن»، یا از فراز قله‌ی «آزادی انجمن» چیزهای بسیار زیادی به چشم می‌آید که بدون چنین لژی دیدنی نخواهند شد. برخی از آن‌ها:

کسب مجوز

با حرکت از اصل «آزادی انجمن» موضوع کسب مجوز از دولت منتفی می‌شود و افراد حق دارند در چارچوب اساسنامه‌ای که به عنوان یک قرارداد گروهی آن را امضاء می‌کنند یا یکدیگر به همکاری بپردازند.

ثبت انجمن

انجمن‌ها هیچ الزامی برای به ثبت رساندن خود ندارند مگر آنکه بخواهند مالکیت مشاع خود بر اموال انجمن را شکل رسمی و دولتی بدهند. اساسنامه‌ی امضاء شده‌ی یک انجمن، به عنوان یک قرارداد گروهی، درست مانند یک بنچاق ارزش حقوقی دارد و حتی در صورتی که انجمن در مراجع رسمی به ثبت نرسد

نیز در داگاه قابل استناد خواهد بود. با این همه، هرگاه اعضاء یک انجمن بخواهند مالکیت مشاع خود بر اموال انجمن را رسمیت ببخشند، ناگزیرند انجمن را در قالب یک مؤسسه یا یک شرکت در دفتر اسناد ثبت شرکت‌ها به ثبت برسانند و دولت نیز در این زمینه مکلف است تا بدون هیچ مانعی انجمن را به ثبت برساند.

اساسنامه‌ی تپ

نوشتن اساسنامه مانند تنظیم هر سند حقوقی دیگر به کمی تخصص نیاز دارد. شاید به همین دلیل باشد که سازمان‌های دولتی به منظور کمک به ارباب رجوع اساسنامه‌های تپ‌ی را در اختیار آنان می‌گذارند تا کارشان را تسهیل کنند. اما در این اساسنامه‌های تپ به نکاتی اشاره شده است که با اصل «آزادی انجمن» در تعارض است و شهروندان می‌توانند آن مفاد را قبول نکنند.

حضور نماینده‌ی دولت در مجمع عمومی

طبق اساسنامه‌های تپ، مجامع عمومی با حضور نماینده‌ی دولت و تأیید وی رسمیت می‌یابند. در حالیکه با حرکت از اصل «آزادی انجمن» حضور نماینده‌ی دولت در مجمع عمومی مداخله‌ی آشکار دولت در امور داخلی انجمن‌ها محسوب می‌شود.

نظارت دولت بر عملکرد انجمن‌ها

برخلاف تصور رایج، دولت‌ها هیچ حقی برای نظارت بر عملکرد انجمن‌ها ندارند. فرض بر این است که اعضاء انجمن‌ها به صورت داوطلبانه طبق اساسنامه‌ی که خودشان آن را امضاء کرده‌اند عمل خواهند کرد و طبق رویه‌ای که مورد توافقشان باشد می‌توانند اساسنامه‌ی خود را نیز اصلاح و تعدیل کنند.

رسیدگی به تخلفات عضوی که اساسنامه را نقض کرده نیز برعهده‌ی خود انجمن و مجمع عمومی انجمن خواهد بود. در صورت بروز اختلاف‌های جدی هر یک از اعضاء انجمن می‌تواند با استناد به اساسنامه در دادگاه طرح شکایت کند و اساسنامه به عنوان یک قرارداد جمعی مستند حکم دادگاه قرار خواهد گرفت.

حق تعدد انجمن

برخلاف تصور رایج، تأسیس هر تعداد انجمن در یک رشته یا حتی در یک بنگاه آزاد است. اما اگر انجمن‌ها بخواهند وارد مذاکره‌ی دسته‌جمعی شوند باید نشان دهند که در آن رشته‌ی خاص دارای اکثریت اعضاء هستند و اثبات این امر نیز فقط با ارایه‌ی یک مجموعه اسناد اداری مربوط به عضویت امکان‌پذیر می‌شود.

حق مبارزه سیاسی

انجمن‌ها برای هدف‌های گوناگون تشکیل می‌شوند، اما هر انجمن، مانند هر شهروند، حق اعتراض و مخالفت با تصمیم‌ها و سیاست‌های دولت را دارد و

اعضاء انجمن می‌توانند برای بیان مخالفت خود دست به تظاهرات و راهپیمایی و سایر اقدام‌های مسالمت‌آمیز بزنند. در اینگونه مواقع از دولت درخواست صدور مجوز می‌شود. اما دولت، به این دلیل که وظیفه دارد امنیت معترضان را تأمین کند، با صدور مجوز در واقع امنیت معترضان را تضمین خواهد کرد.

انجمن‌ها و مبارزات انتخاباتی

اعضاء انجمن‌ها حق دارند، بدون استفاده از اموال مشاع انجمن، به نامزدهای انتخاباتی خود کمک کنند. اما انجمن به مثابه یک گروه نمی‌تواند به یک نامزد رأی بدهد یا از یک نامزد خاص حمایت کند.

نکات فوق که برخی از پیامدهای اصل آزادی انجمن است، در برخی از آئین‌نامه‌ها و قوانین غیراساسی جاری در کشور نقض شده‌اند. به همین دلیل دولت جمهوری اسلامی ایران که عضو سازمان بین‌المللی کار است، پذیرفته است که این قوانین مغایر با اصل آزادی انجمن را اصلاح کند.

یکی از وظایف همیشگی هیأت مدیره‌ی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران ترویج اصل آزادی انجمن و تلاش برای اصلاح مقررات، آئین‌نامه‌ها و قوانین مغایر با این اصل بوده و خواهد بود.

۲. عرف پارلمانی

هر از گاه «شبکه اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران» (شاکا) و نشریه‌ی کاغذی «پیام کارفرمایان» مقالاتی در معرفی «عرف پارلمانی» ترجمه و منتشر می‌کند. برخی از آن‌ها که تا کنون منتشر شده است:

۱. عرف پارلمانی در یک نگاه
۲. روش استاندارد تدوین اساسنامه
۳. نمونه‌ی یک اساسنامه‌ی استاندارد
۴. کنوانسیون نمایندگان
۵. سازماندهی به کنوانسیون یک انجمن
۶. «کمیته کل» چیست و با «مجمع» و «کنوانسیون» چه تفاوتی دارد؟
۷. رویه‌های انضباطی در فعالیت‌های انجمنی.

اگر فرصت مطالعه‌ی این مقالات را نیافته باشید، باید گفت که «عرف پارلمانی» یا «رویه‌های پارلمانی» مجموعه‌ای از قواعد نسبتاً پیچیده‌ی ناظر بر اداره‌ی انواع مجامع تصمیم‌گیری است که حقوق اکثریت، اقلیت، فرد، جمع و غائبان یک مجمع را به شیوه‌ی دموکراتیک و منصفانه تضمین می‌کند.

در حال حاضر مجامع تصمیم‌گیری در کشور ما بر اساس قواعدی اداره می‌شوند که فقط در ظاهر شبیه قواعد پارلمانی هستند. به این معنا که در این جلسات نیز اعضاء دست بلند می‌کنند، نوبت می‌گیرند و تصمیم‌ها با اکثریت آراء به تصویب می‌رسند. اما مکانیزم نوبت‌دهی، روش دسته‌بندی پیشنهاد و اولویت‌بندی آن‌ها و آراء مورد نیاز برای تصویب انواع

پیشنهاد هیچ ربطی به قواعد استاندارد عرف پارلمانی ندارند. هیأت مدیره‌ی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران امیدوار است نقش خود را در ترویج عرف پارلمانی در میان تمام تشکل‌های عضو ایفاء کند.

۳. تدوین سیاست ملی کسب‌وکار

همزمان با تدوین «بیانیه‌ی مطالبات سازمان‌های جامعه مدنی ایران» (اردیبهشت و خرداد ماه ۱۳۸۸) که به صورت جامع‌ترین بسته‌ی مطالباتی سازمان‌های جامعه مدنی در ۳۲ ماده در اختیار نامزدهای دهمین دوره‌ی انتخابات ریاست جمهوری قرار گرفت (و متن آن در شاکا در دسترس است)، ترجمه‌ی یک مجموعه مقاله نیز در شاکا منتشر شد که موضوع آن‌ها نقش سازمان‌های کارفرمایی کشورهای توسعه‌یافته در

تأمل در اسناد سازمان‌های ملی کارفرمایی در کشورهای توسعه‌یافته صنعتی نشان می‌دهد که این سازمان‌ها مسؤولیت تدوین سیاست ملی کسب‌وکار را برعهده دارند و سیاست‌های مربوط به سلامتی، آموزش و حمل و نقل تا صنایع فضایی و انرژی را، در یک بسته‌ی منسجم تدوین می‌کنند و خودشان به اجرا می‌گذارند.

تدوین سیاست ملی کسب‌وکار است. عنوان برخی از آن‌ها:

۱. تدوین کارنقشه‌ی ملی کسب‌وکار
۲. فهرست موضوعی اولویت‌های اتاق بازرگانی ایالات متحد برای سال ۲۰۰۹
۳. اولویت‌های سیاست‌های دفاعی «شورای بین‌المللی کسب‌وکار ایالات متحد» برای سال ۲۰۰۹
۴. نمونه‌ی یک پرسش‌نامه‌ی نظرسنجی در مورد اولویت‌های سیاست کسب و کار
۵. «مراقبت از سلامتی» در اولویت‌های سیاست دفاعی اتاق بازرگانی ایالات متحد آمریکا برای سال ۲۰۰۹
۶. تدارک تدوین سیاست ملی کسب‌وکار: بررسی تجربه‌ی اتاق بازرگانی آمریکا.

تأمل در اسناد سازمان‌های ملی کارفرمایی در کشورهای توسعه‌یافته صنعتی نشان می‌دهد که این سازمان‌ها مسؤولیت تدوین سیاست ملی کسب‌وکار را برعهده دارند و سیاست‌های مربوط به سلامتی، آموزش و حمل و نقل تا صنایع فضایی و انرژی را، در یک بسته‌ی منسجم تدوین می‌کنند و خودشان به اجرا می‌گذارند.

نکته در خور تأمل دیگر این است که این سازمان‌ها «مطالبات» خودشان را به صورت پروژه تعریف می‌کنند تا آن‌ها را بسازند و نه اینکه ساختن آن‌ها را از دولت مطالبه کنند.

برگزاری هشت سمینار آموزشی از سوی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایان ایران
تهران، ۸ و ۹ بهمن ماه ۱۳۸۷

۱۰. خدمات آموزشی به اعضا

مجموعه‌ی کارکردهای یک تشکل کارفرمایی را می‌توان در دو دسته کلی طبقه‌بندی کرد: کارکردهای دفاعی و خدماتی. منظور از کارکردهای دفاعی مجموعه اقداماتی است که به منظور تأثیر گذاری بر قوانین و مقررات، تصمیم‌های دادگاه و تلقی و رویکرد احزاب سیاسی برنامه‌ریزی و اجرا می‌شوند (تشکل‌های کارفرمایی کارآمد. راهنمای سوم. دفاع. از انتشارات دفتر فعالیت‌های کارفرمایی).

در حالیکه طی سه سال گذشته بخش اصلی نیروی هیأت مدیره صرف دفاع از هستی مستقل کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران شده، و در این مسیر دستاوردهای قابل توجهی نیز به دست آمده است، اما کارکرد خدمات آموزشی نیز هرگز فراموش نشده است. این بخش از گزارش هیأت مدیره، خدمات آموزشی ارایه شده از سوی کانون عالی کارفرمایی معرفی می‌شود:

• برگزاری کارگاه‌های آموزشی

دبیرخانه‌ی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی روزهای سه‌شنبه و چهارشنبه ۸ و ۹ بهمن ماه ۱۳۸۷ ۸ سمینار آموزشی برای تشکل‌های کارفرمایی عضو کانون عالی کارفرمایی و سایر تشکل‌های کارفرمایی به شرح زیر برگزار کرد:

۱. شیوه‌ی تأسیس و اداره‌ی مطلوب تشکل‌های صنفی
۲. چگونگی ایجاد و بهره‌گیری از کنسرسیوم‌های صادراتی
۳. حقوق و آزادی‌های مدنی تشکل‌های صنفی
۴. ترویج و حمایت‌گری در تشکل‌های صنفی
۵. معیارهای اخلاقی و رفتارهای سازمانی
۶. برنامه‌ریزی استراتژیک برای توسعه بنگاه‌های اقتصادی پایدار
۷. چگونگی تقویت کسب‌وکارهای کوچک و متوسط
۸. فنون رایزنی

به گزارش دبیرخانه‌ی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران برای گذراندن دوره‌های آموزشی فوق ۱۷۷ نفر ثبت نام کردند و از بین آنان ۱۳۳ نفر در این دوره‌ها حضور یافتند.

• اعزام به کارگاه‌های آموزشی

معمولاً از طرف سازمان‌های بین‌المللی به ویژه سازمان بین‌المللی کار و سازمان بین‌المللی کارفرمایان دوره‌های آموزشی متعددی در سطح منطقه و جهان برگزار می‌شود. در میان این مراکز، مرکز بین‌المللی آموزش

تورین وابسته به سازمان بین‌المللی کار جایگاه ویژه‌ای دارد. این مرکز هر سال از طریق پرسشنامه‌های الکترونیکی دست به نیازسنجی آموزشی از کارفرمایان سراسر جهان می‌زند و برنامه‌های آموزشی سال آینده‌ی خود را تدوین و به تمام مراکز کارفرمایی اعلام می‌کند. یکی از وظایف همیشگی دبیرخانه‌ی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران ردگیری برنامه‌های آموزشی این مراکز و معرفی این برنامه‌ها به تشکل‌های کارفرمایی عضو و اعزام افراد علاقمند به این دوره‌های آموزشی است.

معمولاً از شرکت‌کنندگان در این سمینارها خواسته می‌شود تا گزارشی از دستاورد شرکت خود در این دوره‌های آموزشی را تهیه کنند و از طریق دبیرخانه‌ی کانون عالی کارفرمایی در اختیار تمام تشکل‌های عضو بگذارند. فهرست برخی از این سمینارهای آموزشی:

۱. اجلاس سه‌جانبه‌ی ارتقاء گفتگوهای اجتماعی و روابط صنعتی خوب در بخش اکتشاف و تولید تا توزیع نفت و گاز و فرآورده‌های آن
- ♦ محل اجلاس: ژنو. سوئیس
- ♦ تاریخ: ۲۱ تا ۲۴ اردیبهشت ماه ۱۳۸۸
- ♦ نام نماینده: آقای دکتر امام‌جمعه‌زاده

۲. کارگاه آموزشی سه‌جانبه تأثیر بحران جهانی مواد غذایی بر کار شایسته
- ♦ محل اجلاس: ژنو. سوئیس
- ♦ تاریخ اجلاس: ۱۵ تا ۱۶ اسفند ۱۳۸۷
- ♦ نام نماینده: آقای مهندس مهدی آذری

۳. سیاست‌های آموزشی و مدیریت نظام‌های آموزشی - تورهای ایتالیا و آلمان
- ♦ محل اجلاس: تورین. ایتالیا
- ♦ تاریخ اجلاس: ۱۴ تا ۱۵ آذر ماه ۱۳۸۷
- ♦ نام نماینده: سرکار خانم شهره تصدیقی

۴. نشست بین‌المللی نقش کسب‌وکار در کاهش چالش‌های جمعیتی
- ♦ محل اجلاس: ژنو. سوئیس
- ♦ تاریخ اجلاس: ۸ تا ۹ آبان ماه

۵. توانمندسازی سازمان‌های کارفرمایی جهت ارتقاء صادرات کالا
- ♦ محل اجلاس: تورین. ایتالیا
- ♦ تاریخ اجلاس: ۴ تا ۵ آذر ماه ۱۳۸۷
- ♦ نمایندگان: سرکار خانم مهندس کتیون سپهری و جناب آقای مهندس حسین افتخاریان

- ترجمه‌ی بسته‌ی آموزشی «تشکل‌های کارفرمایی کارآمد» عنوان یک بسته‌ی آموزشی مرکب از ۴ جلد کتاب راهنمای عملی است که از سوی اعضای هیأت علمی دانشگاه بین‌المللی ژنو برای «دفتر فعالیت‌های کارفرمایی» سازمان بین‌المللی کار تهیه شده است. عنوان این کتاب‌ها:
۱. حکمرانی در تشکل‌های کارفرمایی
۲. رویکرد استراتژیک در مدیریت تشکل‌های کارفرمایی
۳. حداکثرسازی تأثیر صدای کسب و کار
۴. درآمدسازی در تشکل‌های کارفرمایی

خاطر نشان می‌شود «شبکه اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران» (شاکا) متن پی‌دی. افی این ۴ کتاب راهنما را در اختیار علاقمندان گذاشته و همگان را به مشارکت در ترجمه‌ی این کتاب‌ها فراخوانده است. تا کنون بخش‌هایی از این کتاب‌ها به فارسی ترجمه و در شاکا منتشر شده است.

همین‌جا از تمام علاقمندانی که توانایی ترجمه از زبان انگلیسی دارند درخواست می‌شود از طریق شاکا در ترجمه‌ی گروهی این کتاب‌ها مشارکت کنند. بدیهی است نام مترجمان در ترجمه‌ی فارسی کتاب‌ها قید خواهد شد.

ترجمه‌ی کارافزار الکترونیکی
در کنار بسته‌ی آموزشی «تشکل‌های

کارفرمایی کارآمد» یک کارافزار الکترونیکی نیز از سوی سازمان بین‌المللی کار و با همکاری سازمان بین‌المللی کارفرمایان با عنوان «رسیدگی به بنگاه‌های کوچک و متوسط» طراحی شده و متن انگلیسی این کارافزار از طریق سایت اینترنتی سازمان بین‌المللی کار و سازمان بین‌المللی کارفرمایان در دسترس است.

با عنایت به اهمیت بنگاه‌های کوچک و متوسط در اقتصاد کشورها، و از آنجا که معمولاً تشکل‌های کارفرمایی به این گروه وسیع از بنگاه‌ها توجه کافی نمی‌کنند، ترجمه‌ی این کارافزار الکترونیکی در دستور کار کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران قرار گرفت و طی مکاتباتی قرارداد ترجمه‌ی و انتشار فارسی این اثر بین سازمان بین‌المللی کار و کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران منعقد شد.

در بند یک این قرارداد تصریح شده است که آی.ال.او پروانه غیرقابل انتقال و غیرانحصاری ترجمه‌ی فارسی این کارافزار برای نشر رایگان در وب سایت کانون عالی و نشر رایگان کاغذی آن در سطح جهان راه، در چارچوب شرایط مندرج در قرارداد به کانون عالی انجمن‌صنفی کارفرمایی ایران اعطاء می‌کند. انتظار می‌رود ترجمه‌ی فارسی این اثر هرچه سریع‌تر خاتمه یابد و در اختیار علاقمندان قرار گیرد.

آموزش عرف پارلمانی

یکی دیگر از برنامه‌های آموزشی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران آموزش عرف پارلمانی به اعضای هیأت مدیره‌ی تشکل‌های کارفرمایی عضو است. در این زمینه نیز اسناد مورد نیاز در دست ترجمه است و انتظار می‌رود کار از هیأت مدیره‌ی کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی شروع شود و اگر نتایج مثبتی در پی داشته باشد به سایر تشکل‌های کارفرمایی نیز معرفی خواهد شد.

۱۱. چشم‌انداز آینده

هیأت رئیسه‌ی نشست «شورای سازمان‌های جامعه مدنی ایران». ۵ خرداد ۱۳۸۸، تهران

بدون کم‌ترین تردید می‌توان گفت که تلاش‌های حدود یک قرن ملت ایران برای ساختن جامعه‌ای مبتنی بر قانون و نظام سیاسی پارلمانی از ۲۲ خرداد ماه ۱۳۸۸ به بعد وارد مرحله‌ی نوینی شده است. این مرحله‌ی نوین چه خصوصیتی دارد و تشکلی‌ها به طور کلی و تشکلی‌های کارفرمایی به طور خاص در این دوران نوین چه مسؤولیت‌ها و وظایفی برعهده خواهند گرفت؟

بدیهی است این پرسش‌ها در طول ماه‌های آتی در بدنه‌ی تشکلی‌ها به بحث گذاشته می‌شود و به خلق یک گفت‌وگو جدید می‌انجامد. با این همه می‌توان در مورد کلی‌ترین و عمومی‌ترین خصوصیت این دوره و رویکردها و وظایف تشکلی‌های کارفرمایی نکاتی را به عنوان پیش‌بینی مطرح کرد.

• تعمیق بحران‌ها

تجربه‌ی ملموس قانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران در مواجهه با برخی از مسؤلات وزارت کار و امور اجتماعی دولت نهم نشان می‌دهد که آنان نسبت به استقلال تشکلی‌های کارفرمایی و کارگری خوش‌بین نبودند و با سوءظن به تشکلی‌های مستقل نگاه می‌کردند. در حالیکه فلسفه‌ی وجودی «انجمن» این است که شهروندان توانمندی‌های فردی خود را یک کاسه کنند تا بتوانند در برابر تصمیم‌ها و سیاست‌های دولتمردان اعتراض و مخالفت کنند. بسیاری از کارفرمایان با تعیین دو حداقل دستمزد برای کارگران دائم و موقت مخالف بودند و چنان سیاستی را به نفع اقتصاد ملی ارزیابی نمی‌کردند. اما و اکنش مسؤلات وزارت کار و امور اجتماعی به این مخالفت‌ها، حذف تشکلی‌های کارگری و کارفرمایی مستقل از صحنه و ایجاد تشکلی‌های موازی رام و دولت‌ساخته بود.

یکی دیگر از سیاست‌های عمده‌ی برخی از مسؤلات وزارت کار و امور اجتماعی دولت نهم حمایت از طرح‌های تولیدی زودبازده بود تا بتوان با بیکاری فزاینده مقابله کرد. قانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران با این طرح نیز موافق نبود و در عوض نزدیک شدن به این مسؤلات برای سوءاستفاده از منابع عظیم این طرح از بیان صادقانه‌ی مخالفت خود دست برداشت و هزینه‌ی این مخالفت‌ها را نیز تحمل کرد و پرداخت.

• از مبارزه حقوقی به مبارزه سیاسی

به نظر می‌رسد شیوه‌های غالب مبارزه‌ی انجمن‌ها و تشکلی‌های مستقل رسمی و به ثبت رسیده، به مرور از شیوه‌ی حقوقی به شیوه‌های سیاسی تمایل خواهد یافت. در مورد تفاوت‌های این دو شیوه به اجمال می‌توان به

است که این تصمیم‌ها و سیاست‌های دولت و مسؤلات دولت است که می‌تواند به ضرر این یا آن گروه اجتماعی اتخاذ شده باشد و آنان طبق اصول قانون اساسی حق دارند نسبت به این تصمیم‌ها اعتراض و مخالفت کنند. و اعتراض به تصمیم‌ها و سیاست‌های قدرت سیاسی اگر مبارزه سیاسی نیست پس چیست؟

با این همه، مبارزه سیاسی درست مانند یک مبارزه نظامی به استراتژی، تاکتیک و مهارت‌های بسیار پیچیده‌ای نیاز دارد تا به فتح یک موضع و تثبیت آن منجر شود. به همین خاطر، تشکلی‌ها در این جغرافیای سیاسی پیچیده با شرایط نوینی مواجه شده‌اند و باید مهارت‌های خود را ارتقاء دهند، یا منزوی و بی‌خاصیت خواهند شد. ■

چند نکته اشاره کرد.

شیوه‌ی حقوقی مبتنی بر اعتراض به تصمیم‌های غیرقانونی مسؤلات دولت در دستگاه قضایی و پذیرش حکم قاضی است. در حالیکه مبارزه‌ی سیاسی مجموعه‌ی اعتراض‌ها و مخالفت‌ها با تصمیم‌ها و سیاست‌های مقامات دولت است حتی اگر در چارچوب قوانین موجود اتخاذ و اجرا شده باشد.

می‌توان پیش‌بینی کرد که بدلیل مشکلات بر آمده از عدم اجرای برخی از اصول قانون اساسی که در دولت‌های قبلی مورد کم توجهی قرار می‌گرفت از این پس بیشتر مورد توجه قرار بگیرد. به عنوان نمونه اصل بیست و هفتم که بر آزادی تشکلی اجتماعات و راه‌پیمایی‌های مسالمت‌آمیز و بدون سلاح تأکید کرده است، یا اصل بیست و ششم که بر آزادی احزاب، جمعیت‌ها و انجمن‌های سیاسی و صنفی تأکید می‌کند، این امکان را در اختیار شهروندان می‌گذارد تا با روش‌های حقوقی و سیاسی، مسؤلات را وادارند تا در تصمیم‌های خود تجدید نظر کنند.

• همگانی شدن مبارزه سیاسی

به دلیل برخی از تلقی‌های نادرست اما رایج، بسیاری از انجمن‌ها باور کرده‌بودند که نباید در مبارزه سیاسی مداخله کنند. یکی از این تلقی‌ها غیراخلاقی بودن حمایت شخصیت‌های حقوقی از یک نامزد خاص در مبارزات انتخاباتی بود. در حالیکه امروز انجمن‌ها دریافته‌اند که مبارزه‌ی انتخاباتی با مبارزه‌ی سیاسی دو مفهوم کاملاً متمایز هستند و اگر انجمن‌ها و به طور کلی شخصیت‌های حقوقی نباید از یک نامزد خاص حمایت کنند، اعضای انجمن‌ها می‌توانند به صورت گروهی و با هزینه‌های شخصی نامزد مطلوب خود را مورد حمایت قرار دهند.

به علاوه، امروز این تلقی کاملاً رواج یافته است که اساساً فلسفه‌ی وجودی انجمن‌ها یک کاسه کردن توان افراد است تا بتوانند از منافع خود با قدرت بیشتری دفاع کنند. بدیهی

پیام کارفرمایان

شبکه اطلاع‌رسانی کارفرمایان ایران (شاکا)

www.payamekarfarmayan.com

payam@payamekarfarmayan.com

شهریه کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران

مدیرمسئول: بیژن سعیدآبادی

زیر نظر شورای سیاست‌گذاری

ناشر: مؤسسه فرهنگی گرایش ویژه

تلفن - فاکس تحریریه:

۸۸۹۱۱۰۱۷ و ۱۸

نشانی دبیرخانه کانون عالی:

تهران. خیابان حافظ، خیابان رودسر، شماره ۱۷، طبقه دوم

کدپستی: ۷۹۴۱۵ - ۱۵۹۳۶

تلفن: ۸۸۹۴۰۲۱۱ - ۸۸۹۴۰۵۱۲

فاکس: ۸۸۹۴۴۵۶۴

www.icea.ir

مطالب «پیام کارفرمایان» لزوماً نظر «کانون عالی انجمن‌های

صنفی کارفرمایی ایران» نیست.

«کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی ایران»

مواضع خود را از طریق بیانیه و با امضاء این «کانون عالی»

اعلام می‌کند.